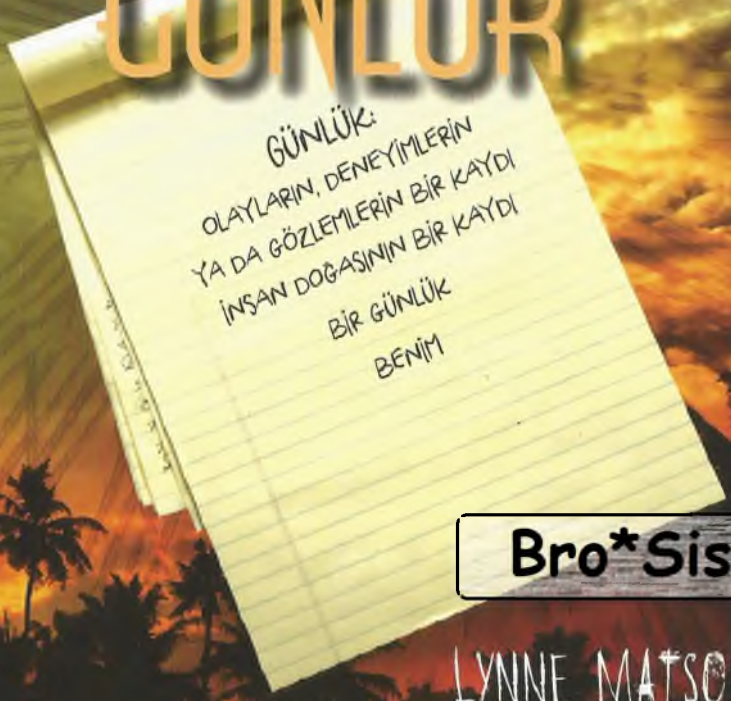
ADA

GÜNLÜK

Bro*Sis

LYNNE MATSON

YABANCI

SCOTT'IN ADA GÜNLÜĞÜNÜ
SİZ TAMAMLAYIN!

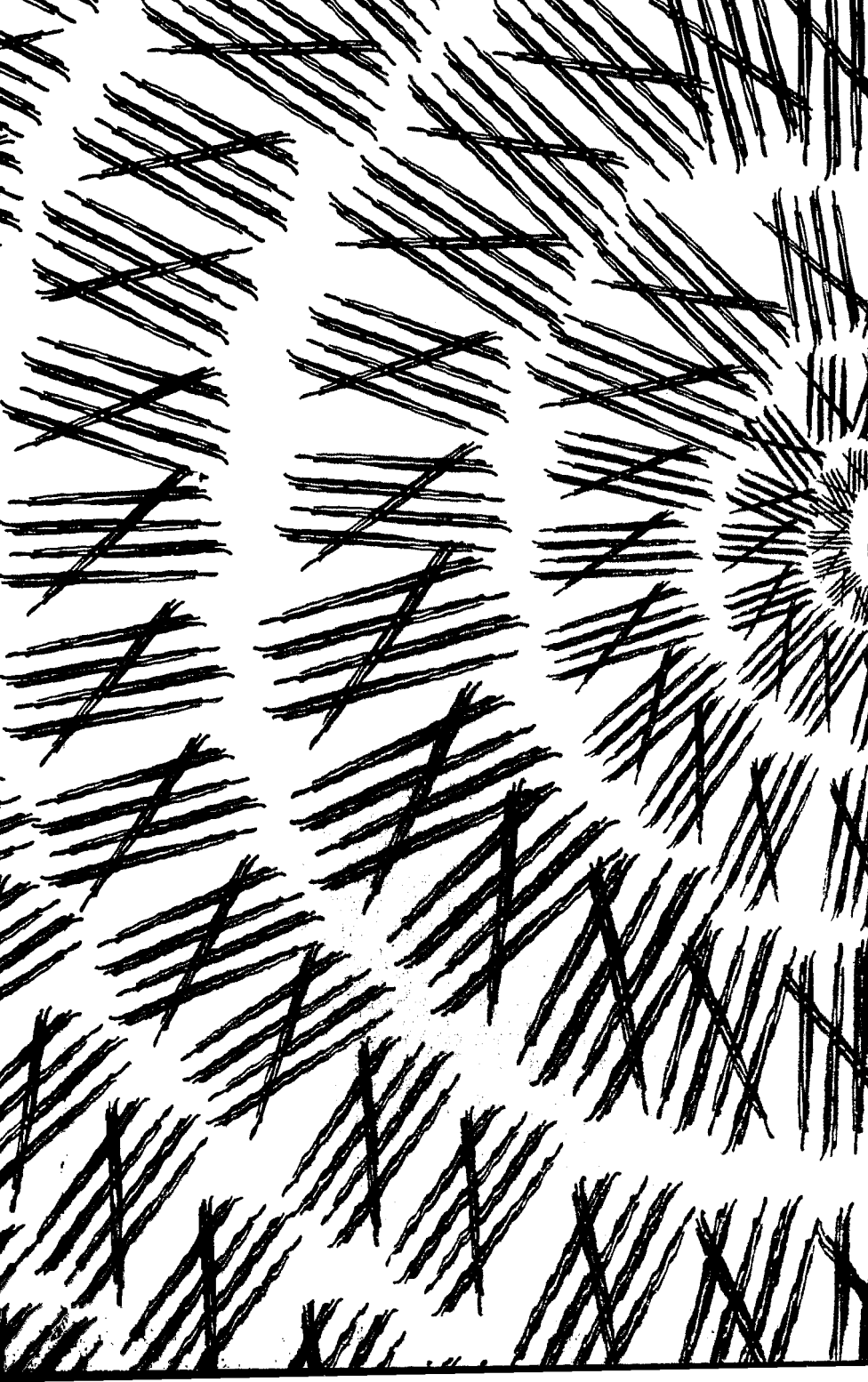
Çeviren: Tuğçe Nida Sevin

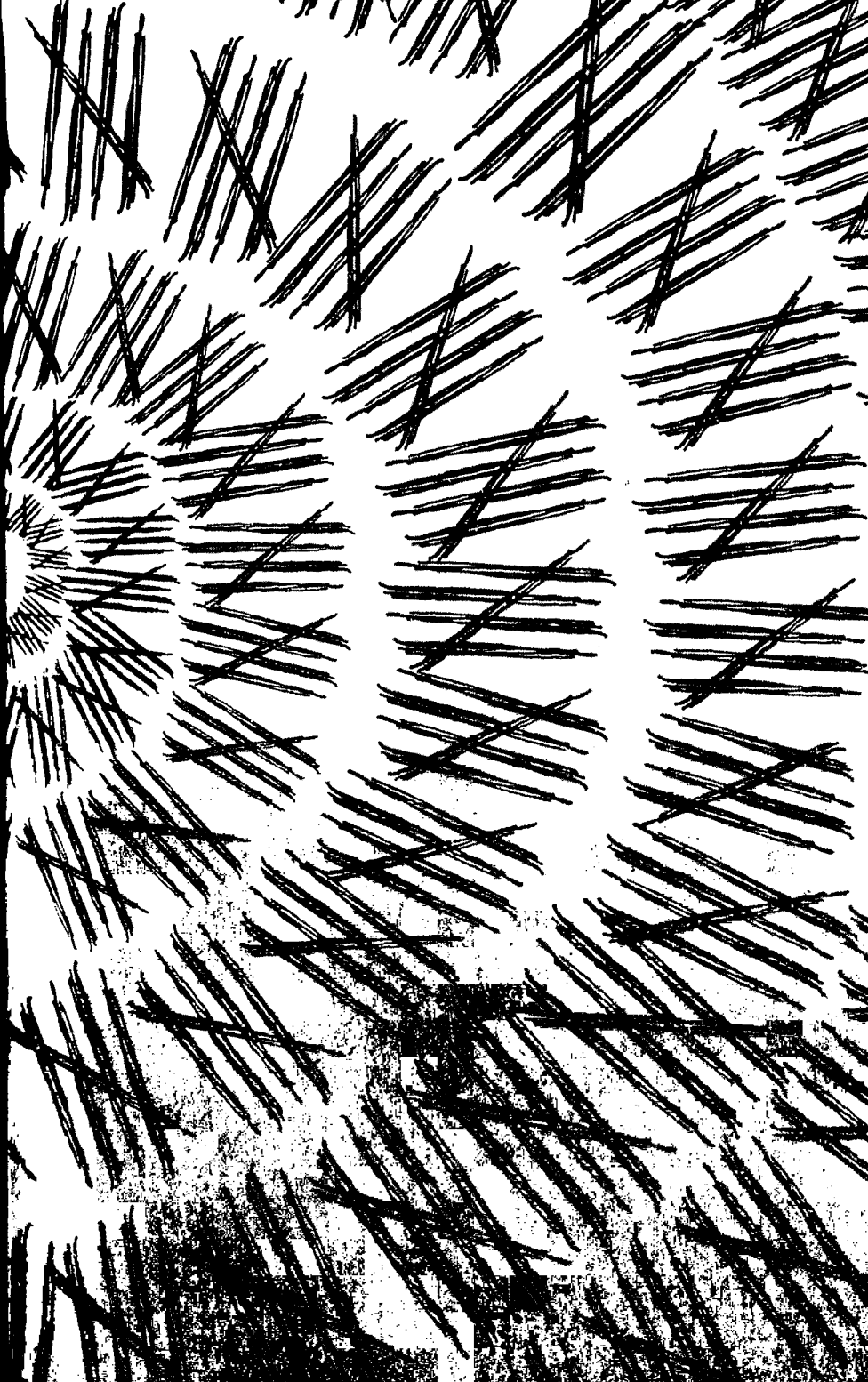
YABANCI

9 786059 585149

10 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

Ada

Özgün Adı | *Nil Remembered*

Lynne Matson

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Shutterstock / April Ward

1. Baskı, Kasım 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-14-9

Türkçe Çeviri © Tuğçe Nida Sevin, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Lynne Matson, 2016

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

LYNNE MATSON

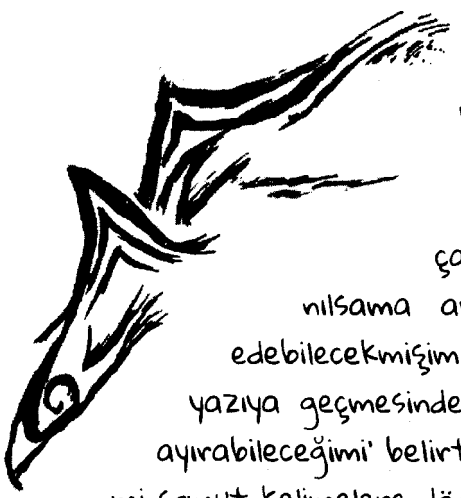
ADA GÜNLÜK

Çeviren

Tuğçe Nida Sevin

Günlük: olayların, deneyimlerin
ya da gözlemlerin bir kaydı.
İnsan doğasının bir kaydı.
Bir günlük. Benim.

Adım Scott Bracken ve bu benim günlüğüm.

Dr. Andrews, iyileşmemdeki ilk adımın, bütün düşüncelerimi kâğıda dökmek olduğunu söylüyor. Bu çalışmayla gerçekle yanılsama arasındaki farkı ayırt edebilecekmişim. Bana düşüncelerimin yazıya geçmesinden sonra 'sapla samanı ayırabileceğimi' belirtiyor, sanki düşüncelerimi somut kelimelere dönüştürünce birden sihirli bir şekilde şeffaf gerçeklik ve yalan, kurmaca ve kurmaca dışı sütunlarına dönüşeceklermiş gibi.

Yanılıyor.
Çünkü hepsi gerçek.
Her kelimem.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#1*

Bir keresinde, en güçlü anıların, alınan kokularla tetiklendiğini okumuştum. Benimkiler öyle değil. Benim en güçlü anılarımın tetiği, sıcaklık.

Yakıcı, kavurucu, insafsız bir ısı; sağ çıkamayacağınızı sandığınız ve sonraki on ay boyunca ortalıkta dolaşıp sağ çıkmasam daha mı kolay olurdu diye merak ettiğiniz, yine de günün her dakikasını yaşama mücadelesiyle geçirdiğiniz bir sıcaklıktı. Sıcaklığı yeniden hissetmek çünkü hayatın ta kendisi oydu. Ya da ölümün; çünkü kimse sahiden bilmiyordu.

Ama ben artık biliyorum.

İkisi birdendi.

Dün annem kek pişiriyordu. Fırının kapağını açtığı sırada yanında duruyordum. Kavurucu, havasız bir sıcaklık yüzüme vurdu ve -boğuldum. Nefes alamadım. Düşünemedim. Düşünmeyi durduramadım.

Yüzümü buruşturup hiç gelmeyen o alevli acıyı bekledim. Kekleri istemedim.

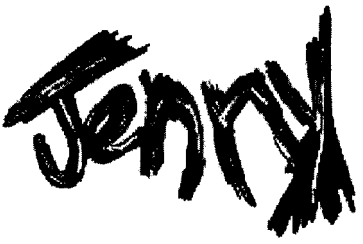
28 gündür evdeyim.

Hiçbir şey aynı değil. Ben aynı değilim. İçimdeki kırılmayı, kafamın içinde hissediyorum ama aklımı oynatmadığımın bilincindeyim. Ama eğer oynattıysam da, ada beni delirttiği içindir.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#2*

Her şey şöyle başladı.

Bisikletime binmiş, Stephanie'nin evine gidiyordum. Ne kadar şahane bir gün olduğunu çok iyi hatırlıyorum: Stephanie telefon edip beni onlara öğle yemeğine ve yüzmeye davet etti, haziran ortasında Connecticut'ta masmavi bir gökyüzü tepemde uzanıyordu. Cebimdeki Van Halen biletlerini hatırlıyorum. En zor randevuyu ayarlayarak bir sürpriz yapmıştım. Stephanie, David Lee Roth hastasıydı. Ben, The Police'i daha çok seviyordum ama önemli olan ben değildim. Oydu. Okullar kapanmadan kısa süre önce birlikte takılmaya başlamıştık ve artık araba kullanabildiğim için dünyam genişlemişti.

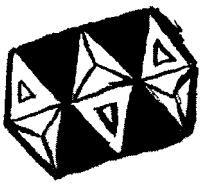
Ama o gün araba kullanmıyordum.

Bazen acaba bir şey fark eder miydi, diye merak ediyorum. Bisikletle gitmek yerine, araba kullansaydım, daha az gidilen yolu seçmeseydim. Bir keresinde okulda bundan bahseden o meşhur şiiri okumuştum, hatta üstüne ödev bile hazırlamıştım. O zaman çok ezik gelmişti bana. Şimdiyse gelmiş geçmiş en zeki mısralar.

Araba Daniel'daydı, bu da sinir bozucuydu çünkü ortak kullanıyorduk. Tek hatırladığım, arabayı o gün öğleden sonra benim almam gerektiğini unutmasıydı. Stephanielerden çıktıktan sonra Will ve Mark'la buluşup sokağın başındaki yeni videokasetçiden bir film kiralamaya gidecektim. Ama Daniel geç kalmıştı ve ben beklemek istemedim. Hep gecikirdi zaten.

Ona hiçbir zaman unuttu mu diye sormadım. Artık hiç önemi yok sanki. Bazen o konser biletlerine ne oldu, diye merak ediyorum. Birisi buldu mu acaba? Birisi kullandı mı? Ama tıpkı araba olayı gibi, bunun da önemi yok.

Stephanie'nin evine hiç ulaşamadım.

Isı beni daha önce yakaladı.

Bizim evden iki sokak uzakta yol bükülüp aniden tam önümde üç metre havaya kalktı, sonra sokak uzaklaşarak bel verdi, yerine dalgalanan hava ve durmaya vakti olmayan ben kaldık. Hemen o titreşip dalgalanan hava tabakasına çarptım. Yaktı beni, acıttı, adeta çok sıcak bir iğneyle hücrelerimin tek tek koparılması gibi bir duyguydu. Çarpmanın etkisiyle bayılmışım ya da ben öyle sandım. Sonradan anladım ki, sıcaktandı.

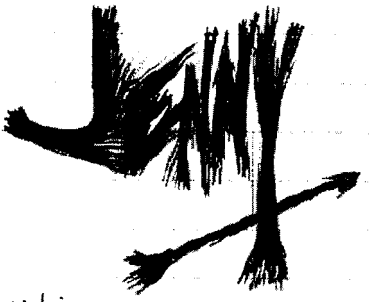
Ateşlerin arasında uyandım.

Gerçekten, sağ baldırım eriyordu; sıcak siyah bir kayanın üstünde uzanıyordum, dumanı tüten lavlardan iki metre uzakta, kolum bacağım dört açılmıştı ve sağ baldırım kırmızıydı ve su topluyordu. SİKTİĞİMİN LAVLARI YÜZÜNDEN. Siyah ve öfkeli lav yamaçtan aşağı balçık gibi dökülüyor, santim santim yaklaşırken yüzeyinde alev şeritleri dalgalanıyordu. Sağ tarafta tıslayan bir duman tütüyordu; biraz yaklaşmaya kalktığım takdirde ciğerlerimi yakıp kavuracağını bildiğim, devasa mantar bulutları vardı.

Bisikletim gitmişti. Sokağım gitmişti. KIYAFETLERİM GİTMİŞTİ.

Etrafta bir Tanrı kulu yoktu.

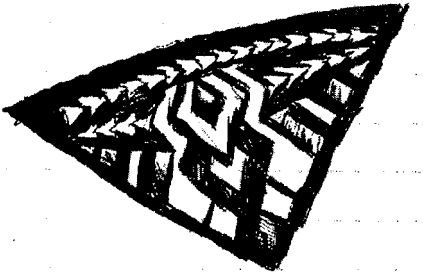
Fakat baldırım dışında hiçbir yerim yanmamıştı. Bir yerim çizilmemişti bile.

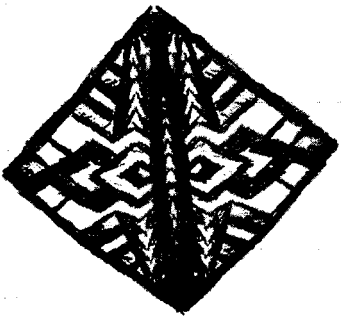

Tüm bu fark ettiklerim, üç saniye içinde oldu.

Belki de o günün sonunda kafayı kırdım; belki de göremediğim bölgedeydi.

Ama aklımın yerinde olduğunu biliyordum.

Sağ baldırımda hâlâ yara izleri duruyor.

Evet, hâlâ öfkeliyim. Evet, sinirliyim. Haksız değilim. Çünkü ben oradaydım ve BURADAKİ KİMSE BANA İNANMIYOR.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#3*

Lavlardan kaçtım, nereye kaçtığım ya da neden kaçtığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, aktif bir volkanla takılmak eceline tek gidiş biletiydi.

Ölümle savaşımın daha yeni başladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Lavlardan kaçtım, dumandan kaçtım. Siyah kayanın üstünden koştum, her adımımla yüzey soğuyordu. Baldırım yanıyordu ama durup bakmadım.

Ne kadar süre koştuğumu bilmiyorum. Yavaşlayınca durdum. Yan tarafıma kramp girince durdum. Terlemiştim, ayaklarımın tabanları acıyordu; bakmak istemiyordum ve bir kez daha, nerede olduğumu hiç bilmediğim kafama dank etti. Bir tabela, yol, ev aradım; bana nerede olduğumu söyleyecek herhangi bir şey, yardım alınacak bir yer. Beynim bir kısır döngüde NEREDEYİM BEN ve HADİ UYANSANA LAN karışımı çığlık atıyordu.

Kıyafet lazımdı, bacağıma ilk yardım gerekiyordu ve yürüdükçe daha çok susuyordum.

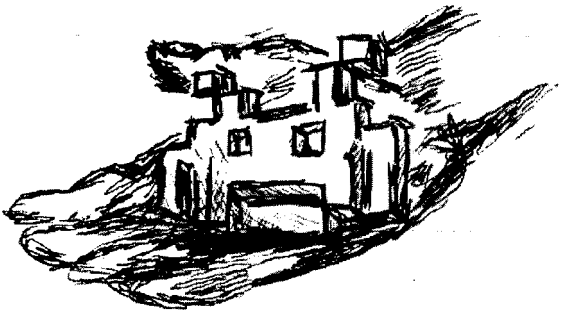

Çok geçmeden sudan başka şey düşünemez oldum.

Sahili takip edip batı zannettiğim yöne doğru ilerledim çünkü deniz kıyısında kalmak bana mantıklı geldi, doğa uzmanı olduğumdan falan değildi gerçi. Okulda ders dışı etkinliklerim arasında golf, boktan bir güreşçilik ve hafta sonları Atari oynamak yer alıyordu. Space Invaders'ta rakip tanımazdım.

İlk önce beni uzaylılar mı kaçırdı, diye düşündüm.

Sarp siyah uçurum sonsuza dek uzanıyordu. Alçak bir bitkiden kocaman yapraklar kopardım, bulutlar yaklaşırsa üstünde yağmur suyu birikir, diye düşündüm ama o zamana kadar idrarımı biriktirebilirdim. Sahra Çölü'ne düşen ve kendi idrarını içerek on gün tek başına hayatta kalan bir pilotla ilgili bir belgesel izlemiştim. Kendisi çişini kıyafetlerinden süzebiliyordu, benim öyle bir lüksüm yoktu.

Bu arada belirteyim, kendi idrarınızı içmek iğrenç bir şey. Ilık ve leş gibi ve evet, ÇİŞ sonuçta. Ama su bulana kadar başka seçeneğim yoktu.

Uçurumun kenarında, en uzaktaki çıkıntıda durdum. Mavi-yeşil bir deniz aşağıdaki siyah kayalıklara vuruyordu. Sol tarafımda volkandan dumanlar tütüyordu.

sağ tarafımı göremiyordum, ancak şu sarp uçurum sona erince görebilirdim. Tam karşımda sadece sular vardı. Uçsuz bucaksız, ışıl ışıl sular.

Bir damlasını içemezdim.

Bir zamanlar bununla ilgili bir şiir de vardı. Ya da belki de bir şarkı. Tek bildiğim, çok acımasız olduğu. Ve tam doğru noktaya parmak bastığı.

Alacakaranlık indi, hıphızlı, güzel ve korkutucuydu. Deniz hâlâ çok aşağılardaydı, yamaçlar siyahtı, diklemesine kesilmiş kara parçalarıydı. Gece inerken donuyordum, soğuktan ve acıdan titriyordum. Ayaklarım kanıyordu, baldırım yanıyordu; su toplayan noktalardan biri patlamış akıyordu. Orası da kanlıydı.

Tepemde yıldızlar ve ay, bir kayayla sığ bir çukur kazdım ve birkaç ölü palmiye yaprağını üstüme serip içine uzandım. Uyuduysam da, hatırlamıyorum.

Güneşin doğuşuyla kalktım. Dudaklarım çatlıyordu. Kurumuş, muhtemelen güneşten yanmıştı. Doğruldum, gündüz gözüyle çağlayıp coşan bir kâbusta gözlerim dört açık oturuyordum. İşemeye çalıştım ama içimde kalan birkaç damla boşa gitti, ellerim öyle fena titriyordu ki, yaprağı yere düşürdüm.

Suya ihtiyacım vardı.

Temiz suya.

Kendimi zorlayıp ayağa kalktım ve uçurumda geçilebilir bir nokta belirince aşağı doğru inmeye, yol boyunca da içme suyu aramaya başladım. Yamacın dibinde dolaştım, artık eskisi kadar yalçın değildi zaten, önümde koca bir siyah kayaydı daha çok. Saatler sürdü. Ağır hareket ediyordum, keşke bir gölge olsa diyordum, terlemiyordum, bu da kötüydü. Şu alçak kayaların yamacın dibiyle birleştiği yerdeki çukurlarında yağmur suları vardır diye tahmin ediyordum ama her şey tuzluydu. Yukarıda kalmalıymışım ama artık çok geçti. Düzgün düşünemediğimi düşündüğümü ve köşeyi dönünce bir iskele ve evler bulmayı umduğumu hatırlıyorum.

Fakat köşeyi döndüğümde karşımda alabildiğine uzanan bir plaj vardı sadece; geniş, siyah, kumluk değil kayalık, aralarda palmiye ağaçları bitmiş bir plaj ve tek insan yoktu. Uçsuz bucaksızdı. Ağaçların olduğu sınıra ulaşmayı başardım ve bir palmiye ağacının gölgesine çöküp gözlerimi kapatarak dinlendim.

İşte şimdi olaylar garipleşiyordu.

Daha da garipleşiyordu diyeyim.

Gözlerimi lavların dibinde açtığım andan beri olduğu gibi, cin gibi uyanık halimle açtım. Hâlâ çıplaktım. Ama yalnız değildim. Kumların üstünde garip, uzun bir gölge uzanıyordu.

Yeni bir korku adrenalin gibi çarpıp kafama karmakarışık düşünceler getirdi. Çıplağım kimsenin beni görmesini istemiyorum ama Tanrım yardıma çok ihtiyacım var ve çok susadım ve belki bana nerede olduğumu söylerler ve beni eve götürürler peki ya bir uzaylıysa of Tanrım lütfen bana yardım et!

Yavaşça başımı çevirdim.

Bir zürafa güneş ışığına doğru adımını attı, ağzının içinde yeşil bir yaprak çiğniyor ve bana meraklı meraklı bakıyordu. Tanrı şahidimdir ki bildiğimiz ZÜRAFA.

Histerik kahkahalarla gülmeye, sonra öksürmeye başladım. Dilim şişmiş ve kurumuştu. Kan öksürdüm ve artık gülmem kesilmişti.

Belki de dünkü dumanları içime çekmiştim farkında olmadan. Ya da belki de kan dilimden geliyordu.

Zürafa uzun adımlarla uzaklaştı, sıkılmıştı.

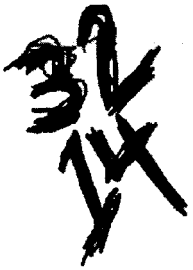
Zürafa diyarı iğrençti.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bir hindistancevizi yesene, dostum. Palmiye ağacı varsa, hindistancevizi de olmalı muhakkak, değil mi? Denedim. On tane ağacı salladım ama yerlerinden bile kımıldamadılar, hin-

distancevizleri hele hiç. Yere düşen de hiç yoktu.

Gece yine hızla indi. Zürafa Diyarı'nda alacakaranlık fazla uzun sürmedi. Siyah kum sıcaktı ama hava soğuktu ve Zürafa Diyarı'ndaki ikinci gece, ilk geceyi aratmadı.

Ateşim çıkmış gibi titriyordum. Belki de çıkmıştı çünkü o gece uykusuz-yorgun-titrek-susuz halimle uyuyup uyuyup uyandım ve aynı şekilde kalktım. Güneş doğdu ve olduğum yerde uzandım. Çok susamıştım. Beynim düşünemiyor, hayal ediyordu ve bir yanılsama olabileceğini itiraf edeceğim tek anım şuydu: Ağaçlara doğru başımı çevirdim ve yeşilliklerin arasından bir kız belirdi. Uzun siyah saçlıydı, saçları omuzlarına kadar iniyordu, beyaz bir etek ve aynı renkten dümdüz bir bluz giymişti, başının üstünde beyaz çiçeklerden bir taç vardı.

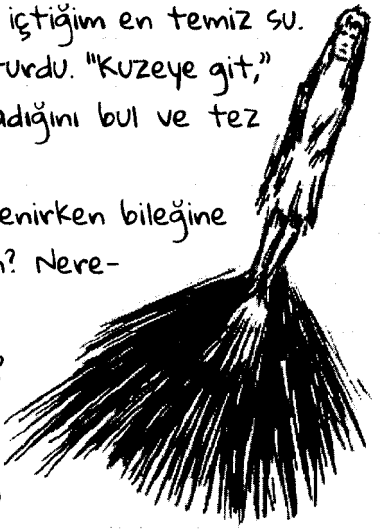
Bence bir melekti. Hâlâ gerçek olup olmadığından emin değilim.

Gerçekti.

Bir parmağını dudaklarının üstüne bastırdı, öne doğru yaklaştı, diz çöküp dudaklarıma bir istiridye kabuğu koydu. "Yavaş," diye fısıldadı. Kahverengi gözleri çikolata gibi sıcacıktı. "İç."

İçtim. Suydu. Hayatımda içtiğim en temiz su.

Elimi kaldırıp kabuğu tuttu. "Kuzeye git," dedi. "Senin gibileri bul. Aradığını bul ve tez zamanda evine dön."

Kız ayağa kalkmaya yeltenirken bileğine yapıştım. "Bekle! Sen kimsin? Nerede-yim?"

Kız başını iki yana sallayıp marifetli bir şekilde bileğini benden çekti. "Aradığın cevaplar bende değil."

Yan tarafımda kalan kumsalı işaret etti. "İhtiyacın olanı bul. Ada, kendine yardım edenlerin işini kolaylaştırır. Ve çayırdan uzak dur."

SENİN GİBİLER
BENİM GİBİLER
HEPİMİZ AYNI
DEĞİL MİYİZ?
HAYIR.
BAZILARIMIZ
ÖLÜYOR.

Parmağını takip ederek yere baktım ve salaş, beyaz bir bez parçası buldum -belime bağlamak için. Hemen yanında da bir su kabağı testisi. Suyla dolu.

Kafamı kaldırıp baktığımda kız gitmişti.

Onu bir daha hiç görmedim.

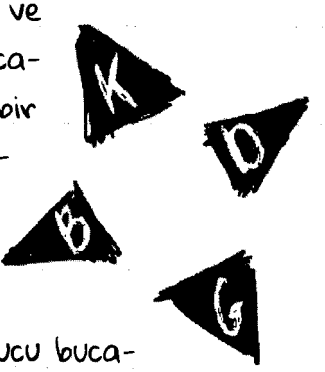
Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#4*

Bana kuzeye gitmemi söylediğini biliyorum ama onun doğuya gittiğini sezdim.

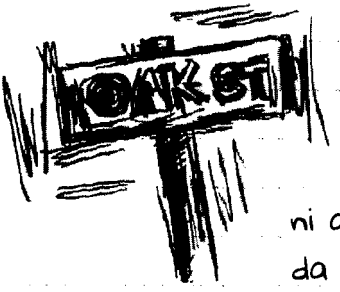
Sahilde seyrek dallı ağaçlara ve çalılara doğru yürüdüm. Kızın olacağını tahmin ettiğim yere doğru, bir serap ya da hayal ya da muhtemelen benimle beraber bu kâbusun içine hapsolmuş tek kişiyi kovaladığımın bilincindeydim. Çalıları geçince ada geniş mi geniş açıldı, ucu bucağı görünmeyen, dümdüz, siyah bir kaya tarlasıydı. Güzel ve çıplak ve şahane ve ürperticiydi, bir Ansel Adams fotoğrafı gibi tezatlarla doluydu.

Çıplak siyah kayalar, uçuk mavi gökyüzü. Berrak. Temiz. Cansız.

Tehlikeli.

İleride bir ışık çaktı, siyahlığın içinde göz kırptı ve dondum, aklıma Oak Street'te çarptığım ışıltılı hava geldi, acaba Yanan Hava Cehennemi İkinci Raunt mu başlıyor diye merak ettim.

Fakat bu ışık havaya yükselmedi. Kıpırdamadı. Biraz yaklaştım ve ışık gözden kayboldu. İki adım daha atınca sebebini anladım. Siyah kayaların arasında bir metre genişliğinde tüneller

yılankavi bir şekilde uzanıyordu, içleri suyla doluydu ve güneş ışığını yansıtıyorlardı. Balık yoktu. Hayat yoktu. Sadece su, hem de o kadar berrakti ki, kayanın dibini görebiliyordum. Acaba kız beni buraya mı getirdi, diye merak ettim.

Dizüstü çöktüm. Tadı gayet temiz, ılık su. İçim almayacak hale gelene kadar içtim.

Arkama doğru oturup ağzımı sildim, ellerimin yarattığı dalgalanmaların kayboluşunu izledim. Suyun yüzeyi bir aynaya dönüştü. Dik kahverengi saçlı ve gözlerinden uyku akan bir çocuk bana bakıyordu. Adadaki halimi ilk kez görüyordum ve son kez korkuyordum.

Şimdi korkusuzdum.

Bütün öğleden sonra boyunca orada oturup içim dışıma çıkana kadar kustum. O sudan bir daha içmedim.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#5

Uyan. Zavallı kışını saatlerce su, yemek ve çikolata kahvesi gözlere sahip kızı aramak için siyah kumların üzerinde oradan oraya sürükle. Elin boş dön. Kimsecikleri bulama.

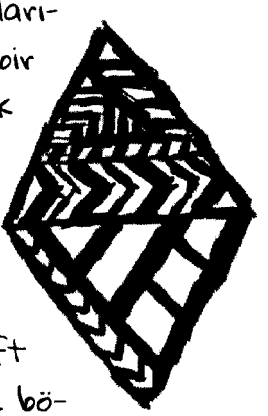
Tekrar et.

Farkına bile varmadan bir rutinim olmuştu.

Uyan, araştır ve keşfet. Son kalan mantıklı düşüncelerini kaybetmemeye çalış, kendinden geçmemeye çalış. Ölmemeye çalış.

Sürpriz, sürpriz, ölmedim ama öte yandan yaşamıyordum da sadece varlığımı sürdürüyordum.

Bu arada bazı şeyler fazlasıyla açıkken, diğer şeyler gözden kaçıyordu ve netliklerini kaybediyordu, tıpkı tüm gün bakabileceğiniz ama detaylarını bir türlü seçemeyeceğiniz bulanık bir fotoğraf gibi. Yok oluyorlardı, titrek bir ele ya da fotoğraf makinesini iyi kullanamamaya bağlı olarak ama nedeninden bağımsızca, ortaya çıkan fotoğraflar hep çamur gibiydi. Önemsiz görünen şeyler çift taraflı bir bıçak gibiydi; zamanı ikiye bölüyor, parçalara ayırıyor, anılarınızın derisini yüzüyordu. Çoğu zaman pek sevimli olduğunu söylemem. Bazen de pişmanlığı getiriyordu. Bilirdim. Ama o zaman? O anda, sadece birkaç gün geçmişken... Fazlasıyla

saftım. Ve gerçekten, gerçekten açtım. Dediğim gibi sadece varlığımı sürdürüyordum. Sadece ada havasını soluyor, adada yer kaplıyordum, saatler geçtikçe elimde sadece Scott-üzgünüm-çok-fena-sıçtın ve ah-bitmeyecek-kendi-kâbusuna-hoş-geldin vardı.

Çünkü hiç yiyecek yoktu.

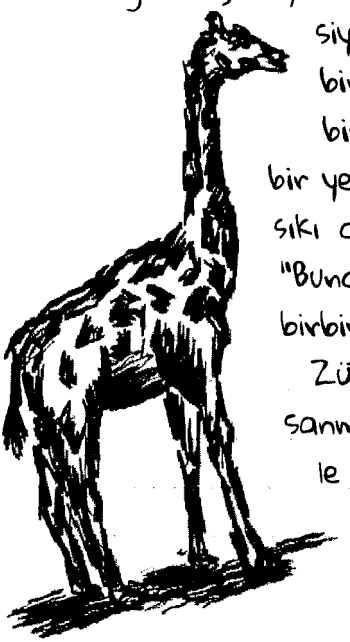
Sıfır abur cubur dan bahsediyorum. Kuruyemiş yok, çilek yok. Meyve ya da sebze yok, açılmayı reddeden hindistancevizini saymıyorum. Böcekler yok. Ve eğer henüz anlamadıysanız, tam olarak açıklayayım: restoranlar yok, süpermarketler yok, oteller yok, evler yok.

HİÇ İNSAN YOK.

O kız haricinde.

Ama o da ortadan kayboldu.

Sadece ve aynı derecede delirmiş bir zürafa vardı. Onu görmüştüm, kız mıydı, erkek mi? Bir zürafanın cinsiyetini nasıl anlayacağıma dair hiçbir fikrim yok, lisede öğrenmediğim bir başka bir şey daha... Her gün bir yenisi ekleniyor. Ben ve havalı zürafa, sıkı arkadaştık. Konuşmuyoruz, sadece "Buna inanabiliyor musun?" dercesine birbirimize bakıyoruz.

Zürafanın da ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. Eğer biliyor olsaydı benimle takılmazdı.

O zamanlar, hiçbir fikrim yoktu.

Ama şimdi biliyorum.

Ama şimdiki ben o zamanki bene yardımcı olamaz. Şimdiki benim herhangi birimize yardımcı olabileceğinden eminim ve bu lanet olası günlüğün amacı da bu değil mi? Dediğim gibi sadece varlığını sürdürüyor olmak insanın kafasını bulandırıyor; benimkini bulandırdığı kesin.

Ama en azından denediğim için beni alkışlamalısınız.

Hayatta kaldığım için beni takdir etmelisiniz.

Çünkü hâlâ buradayım ve bu boktan günlüğü yazıyorum ve evet, lanet olası bazı pişmanlıklarım var.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

KISELL

Giriş#6

O kız.

O kız.

O kız.

Sıcacık kahverengi gözleri olan, bana su veren kız. Beni kurtaran kız.

Cevap oydu; buradan çıkışı sağlayacak olan oydu. Eve gidişi. O benim, ada meleği şeklindeki altın biletimdi.

Bir şeyler biliyordu.

O zaman da bundan şu an olduğum kadar emindim. Onun her nereden gelmiştiyse oraya geri döndüğünü biliyorum. Nasıl bildiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama biliyorum.

Onu kemiklerimde hissediyorum. O zaman, şimdi. Bugün.

Onu hissediyorum; geldiği yere geri döndüğünü bu şekilde biliyorum ya da en azından hâlâ hayatta olduğunu. Belki de birisi senin hayatını kurtardığında olan bir şeydi bu. İçimden bir ses onun güvende olduğunu söylüyor, geri döndüğünü, evi her nerede ise.

Bazen onu bulmam gerektiğini düşünüyorum.

Evet, hâlâ onu düşünüyorum. Hâlâ onunla konuşmak istiyorum. Her zaman değil ve düşündüğün şekilde de değil. Onunla konuşmak istiyorum çünkü o, benim asla sahip olamadığım cevaplara sahip.

Ama o zamanlarda? O zamanlarda saplantılı hale gelmiştim.

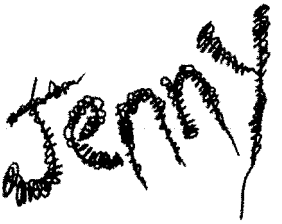
O zamanlarda, onu düşünmeden duramıyordum. Onu bulmak, ona teşekkür etmek istiyordum. Hayatımı kurtaran ve birazcık bile korkuyormuş gibi görünmeyen o gizemli kızı daha yakından tanımak.

Adeta bir mıknatıs gibiydi, tüm düşüncelerimi kendisine çekiyordu.

O kız.

O kız.

O kız.

O gerçekti.

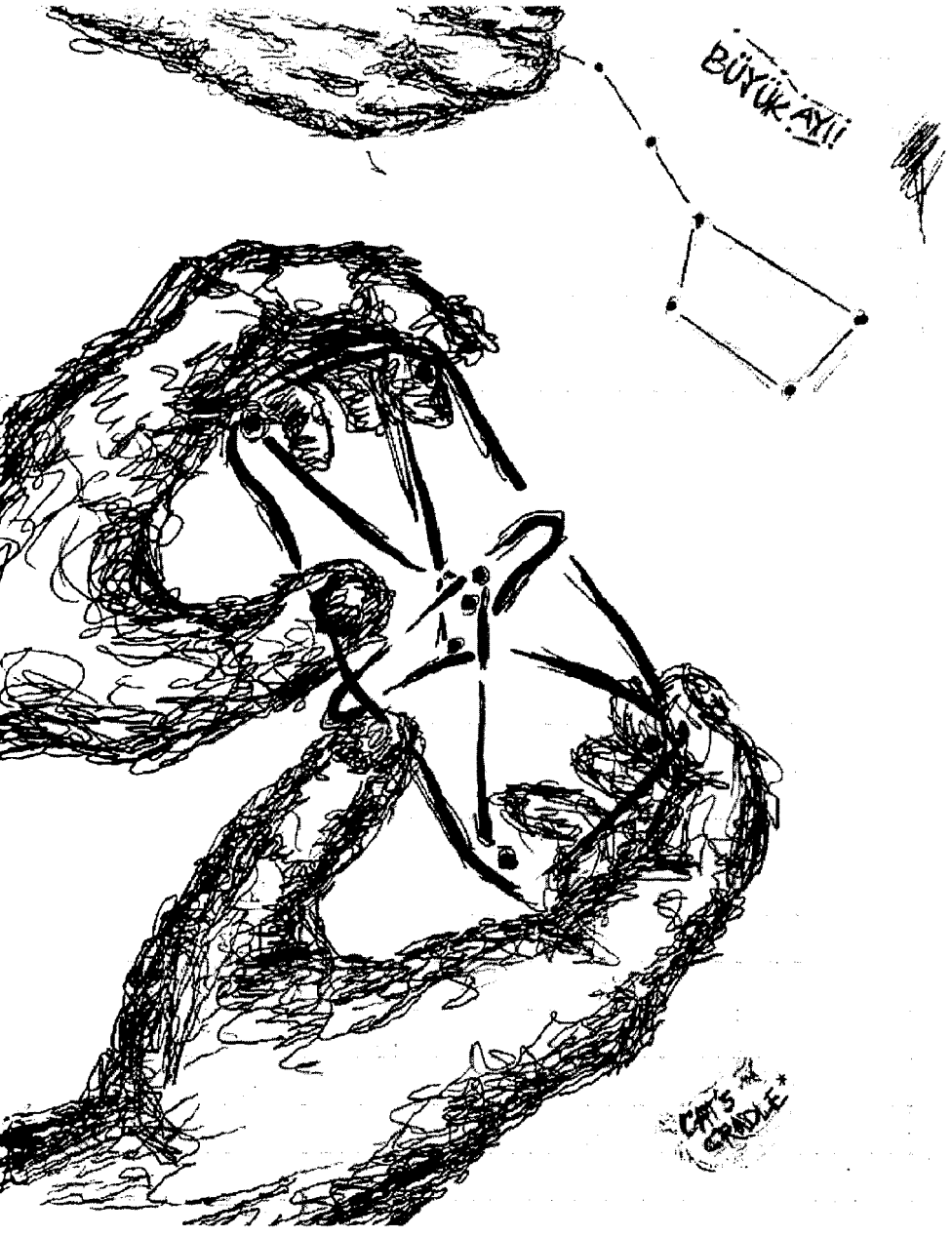
Fakat nasıl ortadan kaybolunacağını biliyordu. Ya da kaçılacağını.

Bir fark var mı ki?

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#7

* Parmaklara ip geçirerek oynanan bir çocuk oyunu. –*çn*

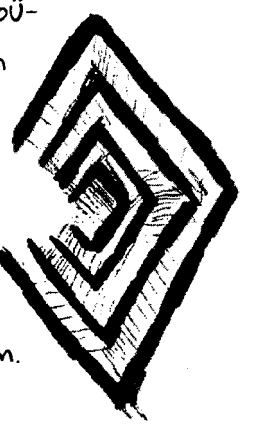

ORION

Giriş#8*

Peş peşe üçüncü sabahtır, yanımda bir testi suyla uyandım.

Belki de kız sahiden bir melekti. Ya da peri.

Belki de ada sihirle doluydu. Kara büyüyle. Kara kum, kara geceler. Nereden çıktığı belli olmayan kara hava.

Baştan alayım.

Uyandım, içi dolu bir su kabağı testisi buldum, kafaya diktim ve doğan güneşe bakarak sahilde oturdum. Yarı şok içindeydim; sadece farkında değildim. Birisinin bana tokat atması lazımdı.

Böylece de ada attı.

Güneş kumları yalayarak tanecikleri siyah elmaslar gibi parıldattı. Amaçsızca sahilde yürüdüm, ne kadar acıktığımı ve ne yapmam gerektiğini, zürafaya ne olduğunu merak ettim. Sanki çok önemliymiş gibi.

Bu plajdan ayrılmak istemedim. O kızdan dolayı olduğunu biliyordum. Aptalcaydı. Bunu şimdi anlıyorum.

Aptaldım.

Aynı zamanda bir pamuk ipliğine tutunuyordum, o yüzden üstüme gelmeyin.

Altı gündür su içmekten midem takla atıyordu. Ah evet, bir de idrar içmekten. Konsantre sidik, o kadar iğrençti ki, şu anda düşünürken bile öğürüyorum.

Bir düşünsenize? Meydan okuyorum, birkaç gün boyunca kendi çişinizi için, sonra tertemiz suya geçin. SIFIR YEMEK. Evet. Kafanız ne kadar berrak olabilir?

Tam önümdeki hava bir uyarı gibi dalgalandı. Sonra, titreşimli bir hava parçası göz hizasına yükselip mükemmel bir daire şeklini alarak bir duvara dönüştü. Tek düşünebildiğim ha siktir daha önce bu havaya çarptım ve deli gibi yakıyordu, o yüzden geri çekilip tökezledim. Dalgalanan hava cıvadan yapılma bir cam gibi parıldadı, ardından anında kararda. Boş bir siyahlık. Işık yok, parıltı yoktu, sadece havanın ortasında duran siyah bir delikti. Ödüm bokuma karıştı çünkü siyah hava, hayatı sona erdirecek bir tehlikeye benziyordu. Kara delikler hakkında tek bildiğim çok ama çok kötü olduklarıydı. Süpernova gibi.

İki saniye sonra havadan bir deniz aslanı düştü. Bildiğimiz DENİZ ASLANI. Kocaman dişli, buruşuk kahverengi derili ve Britannica Ansikloşesi'nden fırlamış gibi bıyıkları filan olan bir hayvan. Kara delik kayboldu.

Deniz aslanı hareket etmedi ama ben ettim.

Tam ihtiyacım olan tokat, hatta kışıma bir deniz aslanı tekmesiydi. Deniz aslanları saldırgan mıydı, değil miydi, hiç bilmiyordum ama öğrenmeye niyetim yoktu.

Kuzeye git, demişti kız. Senin gibileri bul.

Kuzeye gittim. Düzeltiyorum, sinirli bir deniz aslanı kışımdaymış gibi kuzeye koştum. Kalan azıcık gücümle koştum. Deniz aslanından uzağa. Kızın olduğu plajdan uzağa. Sahip olduğum, pek sayılmayan, en büyük umuda doğru.

Deniz aslanını bir daha hiç görmedim ama orada olduğunu biliyordum.

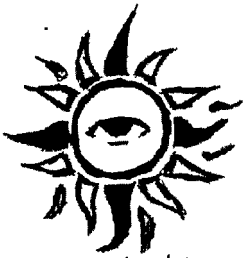
Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#9*

Deniz aslanını geride bırakıp kıyı şeridini takip ettim ve siyah plaj kıvrılırken yavaşladım, o adrenalin çılgınlığım dinmişti. Ayaklarım beton bloklar gibi sürüne sürüne geliyordu. Plajda bir dizi kocaman kayalık kemer belirdi, hayatımda gördüğüm en muhteşem kumsal, doğa şekliydi. Devlerin elleri tarafından oyulmuş, siyah kemerler.

Derken çenem yerlere düştü.

En büyük kemerin içinde bir çocuk durmuş, ellerini kayanın üstünde gezdiriyordu. Uzun boylu, zayıf, açık kahverengi saçları kısacık kesilmiş ve omuzları hafif güneşten yanmış çocuk benim gibi, apış arasına bir bez bağlamıştı.

AYNI BENİM GİBİYDİ.

"Hey!" diye seslendim. Ya da seslenmeye çalıştım. Dudaklarım gibi, sesim de çatlaktı. Dilim gibi.

O zaman zıpkınını gördüm. Yüzünde vahşi bir ifadeyle bana doğru döndü. Durdum. Bir maymun çevikliğiyle kayadan aşağı atlayıverdi.

Kaya kemerleri kadar hareketsiz durdum, kaşmaya hazırdım. Ne malumdu yamyam olmadığı mesela.

Meğerse Almanmış.

"Merhaba," dedi. İki metre ötede durdu. "Ben Karl. Senin adın ne?"

"Scott."

Başını salladı. "Ne zamandır buradasın, Scott?"

"Altı gündür. Galiba."

Çocuk tekrar başını salladı. Keskin kahverengi gözleri ikinci kez beni şöyle bir süzdü. Zıpkınını belime doğru tuttu. "Bu kıyafeti nereden buldun?"

"Bir kız. Bana getirdi."

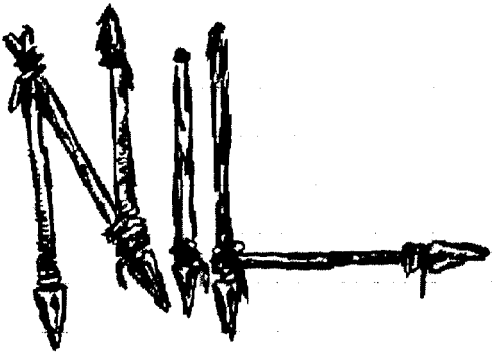
Çocuk tek kaşını kaldırdı. "Bir kız." Durdu. "Adı neydi?"

"Söylemedi. Bana kıyafet ve bir testi su getirdi. Üstünde beyaz çaputlar ve başında çiçekler vardı." Neredeyse meleğe benziyordu diye ekleyecektim ama kafamda kalan son beyin hücresi çenemi kapatmamı emretti. "Onu bir daha görmedim," diye ekledim. Ben anlatırken Karl düşünceli düşünceli dinledi. Bir saniye garip bir sessizlik oldu. Sonra devam ettim, "Ama bir zürafa gördüm. İki kere. Bir de az önce havanın ortasından bir deniz aslanı düştü."

Karl başını iki yana sallayıp iç geçirdi ve zıpkınını yere indirdi. "Bu ada. Çok garip bir yer." Yüz ifadesi yumuşayarak bana dümdüz baktı. Kollarını iki yana açtı. "Scott," dedi cömert bir edayla. "Nil Adası'na hoş geldin."

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#10*

Sanırım Zürafa Diyarı standartlarına göre, şansım dönüyordu. Karl iyi birisiydi. Akıllı, dürüst, ada sarrafı. Meğer Köy'ün Lideri'ymiş. Köy derken, taş kulübelerden yapılma bir köyü kastediyorum, içinde yaşayanlar birbirinden kopuk bir grup ayak takımı, adeta adada mahsur kalmış bir nevi global Kahvaltı Kulübü ortamı. İskoçlar, enteller, sulu gözler, aylaklar, adını siz koyun artık, hepsinden vardı. Fakat birkaç hafta geçtikten sonra öğrendim ki, insanlar sandığımızdan daha çok birbirine benziyor. Çoğu iyi kalpli, özellikle de ortak bir hedef üzerinde çalışırken.

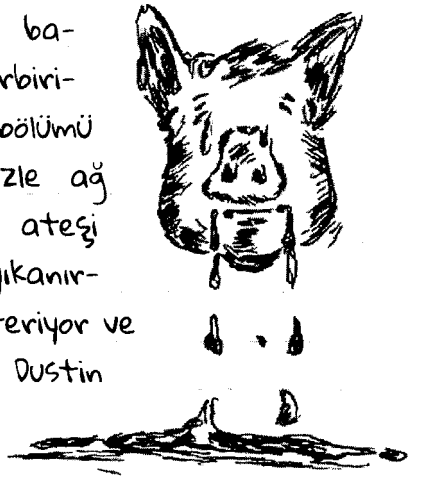
Çoğu.

Her an birilerinin ortaya çıkıp hindistancevizi kabuğundan yapılma bir radyo telsiziyle bizi bu adadan kurtarmasını ya da çarpık bir gizli kamera şakası programında olduğumuzu söylemesini bekledim ama hiç olmadı. Ne hindistancevizi kabuğu telsiziyle geldiler ne kameraya gülümseyin dediler. Ne de bir yetişkin gördük. Bu ada partisinde sadece yeni yetmeler mahsur kalabiliyordu, o yüzden on dokuz yaşından büyük seyirciler yoktu. İlkokul çocukları da öyle. Sineklerin Tanrısı ekibinden bir adım üstündük.

Pek sayılmaz.

Çünkü bu ortamda, insanların gerçek doğalarının ortaya çıkması uzun sürmüyordu.

Ama dediğim gibi, çoğu iyiydi.

Herkes ortaklaşa çalışıp balık tutuyor, avlanıyor ve birbirini kolluyordu, klasik bir iş bölümü yapılmıştı. Kendi ekiplerimizle ağ örüyor, ananas topluyor ve ateşi canlı tutuyorduk; Havuz'da yıkanırken mahremiyete özen gösteriyor ve dönüşte odun topluyorduk; Dustin kolunu kırınca alçı yaptık ve geceleri Köy'de nöbet tuttuk. Burada birkaç gün geçirince insan Köy'ün, yardımlaşarak her türlü imkansızlığa rağmen hayatta kalan, uyumlu bir çocuk birimi olduğunu anlıyordu.

Öğle vakti gelene kadar yani.

Öğle vakti, herkese açık, finiş çizgisine giden, bedava bir yolumdan çekil yarışıydı. Çünkü kapılar öğle saati açılıyordu. O zaman adadan ayrılabiliyordunuz.

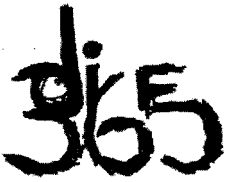
Ve herkes ayrılmak istiyordu.

Kötü haberi Karl bana 6. günümde verdi. Bir kapı yakalamak için geriye 359 günüm kalmıştı yoksa ipim çekilecekti. Ya da onun deyişiyle, "Kapı yakalamak için 365 günün var yoksa ölüyorsun." Bombayı patlatmakla kalmayıp eliyle gırtlak kesilme hareketi yaparak canlandırdı. Daha fazla ayrıntı sorduğumdaysa Karl omuz silkti. Cevabı? "Ada seni alır." Kafamda canlanan tek görüntü, Indiana Jones'ta Almanlar sandığı açınca içine her bakanın yanık iskeletlere dönüşerek kavrulmasıydı. Belki ada da bana aynısını yapacaktı.

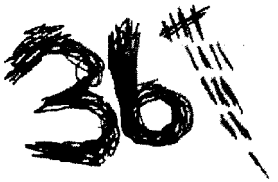
Öğrenmek istemedim.

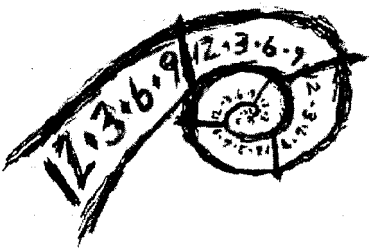
Kimse istemiyordu.

Dolayısıyla öğle vakti gelene kadar hepimiz mutlu mesut bir aileydik. Ancak o saatte insanlar vahşi, haşin bakışlara sahip oluyor, havayı, yerleri, ağaçları süzüyorlardı. Havadaki gerilimi bir palayla kesebilirdiniz. Sonraysa geçiyordu ve herkes rahatlıyordu.

Ama kapı açıldığında? Bütün bahisler serbestti. Tıpkı bir top ateşlenmişçesine, herkes yarasa sürüsü gibi kapıya doğru üşüşüyordu. Sanki kazanana bir milyon dolar vardı. Ama burada kazanan en büyük ödülü kapıyordu; eve bedava dönüş bileti. Ya da en azından biz eve dönüş sanıyorduk.

Bazen bu dışa açılan kapıların hangi cehenneme gittiğini merak ediyordum. Şimdi biliyorum. O zaman bilmiyordum ama. Ben oradayken her şey o kadar belirsizdi ki, bir taraftan da bazı şeyler öylesine acımasızca netti ki, grilere yer kalmıyordu. Yaşam. Ölüm. Kapılar. Koşmak.

Hepsi buydu.

Dışarı açıldığını gördüğüm ilk kapıya 15. günümde rastladım. İlk kez birisinin, Bobby, bir başkasını, Kiefer, itip önünden çektiğini gördüm. Şoka girdim. Dehşet içindeydim. Tiksindim. İkinci kez oluşunda, dirsekle hafif bir dürtükleme, arkasından bir 'Üzgünüm' bakışıyla Pierre, Sally'nin önüne geçtiğinde sinir oldum. Üçüncüsünde? Bir son vermek gerektiğine karar verdim. Çünkü üçüncüsünde Cathy, yakalamasına ramak kalmış kapıyı kaçırdı. Kuma onu ittirdiği, dürttüğü ya da yolunu kestiği için değil, kızı geçtiği için. Ondan daha hızlı koşmuştu.

Kuma kazandı. Cathy kaybetti.

Basit ve insafsız. Siyah ve beyaz. Ertesi gün, kızın zamanı doldu.

İlk katıldığım cenaze Cathy'ninkiydi ama sonuncu olmadı. 35. günümdü, adanın doğasını tam anlamıyla idrak ettiğim gün. Antik Roma'da ya da boğa güreşinde değildik. Vahşi değildik, daha iyiydik. Ve daha iyi bir şansı hak ediyorduk.

Bir sisteme ihtiyacımız vardı. Bir yapı kurmalıydık.

Hepimiz bunu kabul etmeliydik.

Adanın kuralları vardı.

Bizim de kural koymamızın zamanı gelmişti.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#11

İşte Zürafa Diyarı.

Besbelli ki bir zürafa vardı. En azından bir tane, belki de daha fazla. Ama siyah kumla kaplı bir sahilde dolanan bir zürafa mı? Dilini uyuşturması muhtemel otları tırtıklayan? Belli ki Zürafa Diyarı'nda bu olağan bir durum. Eğer deli arıyorsanız, bana bakmayın; tek yapmanız gereken adanın vahşi yaşamına bir bakmanız. Vahşi kısmına özellikle vurgu yapıldığı kesinlikle ortada.

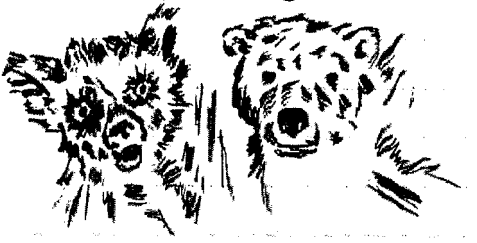
Bufalolardan, su aygırlarından (üç tane, hepsi de tozlu bir kahverengine sahip, hepsi de inanılmaz acımasız), bir lemur, bir çift maymun, ayılar, bir karıncayiyen, bir mus, bir Afrika antilobu ve geyik soyundan gibi görünen ama daha egzotik bir havaya sahip birkaç hayvan daha. Ayrıca bir kutup ayısı. Evet, bir kutup ayısı. ISSIZ BİR ADADA. DAHA NELER?

Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum.

Deliceydi.

Ben değilim.

Ve Kediler. KEDİLER. Kediler, Zürafalar Diyarı için adeta Madagaskar'daki lemurlar gibiydiler. Her yerdeydiler. Bazıları dost canlısı, bazıları değil. Seni-uykunda-çiğ-çiğ-yiyecek denli tehlikeli. Çoğunlukla dost canlısıydılar ama aralarındaki ayırım oldukça zordu.

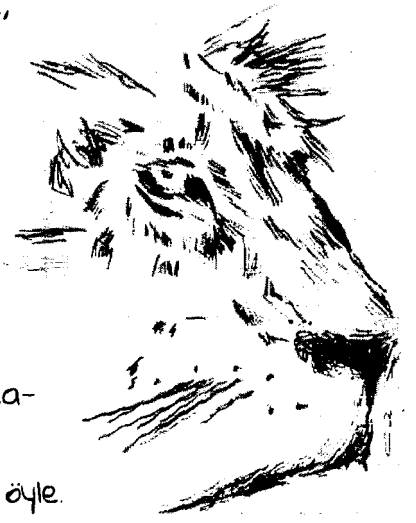
Ayrıca bir tane dost canlısı olmayan bir aslan yeter de artardı.

Evet, tropik bir adada aslandan bahsediyorum. Bunu doğru okudunuz.

Benji dersini sıkı aldı. Karanlıktan korkan, çelimsiz çocuk. Yıldızları görebilmek için kulübesinin dışında uyudu çünkü bu Nil Adası'nın yarattığı korkuyu hafifletirdi, değil mi?

Yanlış.

Karnı aç kocaman bir aslan gece çıkageldi. Doğrudan Benji'nin boğazına saldırdı. Benji neredeyse sesini bile çıkaramadı ama size söyleyeyim, eğer bir daha asla öyle bir ses duymazsam, hiç eksikliğini hissetmem. O gece, bir gece nöbetçisine ihtiyacımız olduğuna ve meşalelerin yanık kalması gerektiğine karar vermiştim. Karanlığa karşılık çukurda yanan ateş. Tabii ki daha fazla uğraş gerekiyordu ama eğer bu hayatta kalmamızı sağlayacaktıysa, bizim için kazançtı. Çünkü ASLANLAR. Ormanların Kralı lakabını yok yere almamışlardı.

Bilsesiniz diye söylüyorum, artık kedilerden nefret ediyorum. Tüm kedigillerden. Boktanlar. Aynı zamanda katiller.

En azından büyük olanları öyle.

Köpekleri de pek sevdiğimden emin değilim.

Zürafalar Diyarı'nda onlardan da var.

Bizden, kedilerden ve köpeklerden başka neler var merak mı ediyorsunuz? Daha az garip, daha az vahşi, daha çok sıradan bir şeyler belki? Siz bir tahminde bulunun, adada o da var. Koyun, tavşanlar, tavuklar, keçiler ve bir dağ gelinciği. Birkaç kuş. Bir sincap. Bir inek. Ve benim denk gelmediğim, Tanrı bilir daha neler.

Ne görmediğimi söyleyeyim.

Yılan yok. Timsah yok, timsahın hiçbir türü yok, kertenkele yok. Pulları olan hiçbir sürüngen yok.

Tek bir tane bile.

Sanırım ada, sadece kanı sıcak yaratıkları seviyor.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#12

Zürafa Diyarı boktan ama zaman zaman gününde olabiliyor.

Jenny ile tanıştığım gün olduğu gibi.

Genellikle tavşanlar gibi küçük hayvanları uzak tutmak için kullandığımız, ekinlerin yakınındaki çitleri tamir etmek üzere görevdeydim. Büyük şeyleri uzak tutmaya çabalamanın anlamı yoktu. Eğer isterlerse içeri girerlerdi.

Nasıl da rahatlatıcı bir düşünce, değil mi?

Kar kaplanlarının kol gezdiği ve aslanların her an ortaya çıktığı bir adada sazdan yapılma, etrafı açık kulübelerde uyuyorduk. Pek de rahat uyku çekeceğiniz bir ortam değil. Ama yine de bir hafta boyunca siyah kumun üzerinde uyuduktan sonra kulübeler Ritz'de* uyumak gibiydi. Ada zorlamasıyla acımasızca kazanılmış bir bakış açısı gibisi yoktu.

Her neyse, vahşi yaşamdan bu kadar bahsetmek yeter. İyi tarafından da biraz bahsedelim. Çünkü Zürafa Diyarı'nda her şey berbat değildi.

Bir kulağım her zamanki gibi adada, çiti tamir ediyordum; kulağa geldiğinden daha iyiydi aslında.

* Dünyaca ünlü lüks otel zinciri. –çn

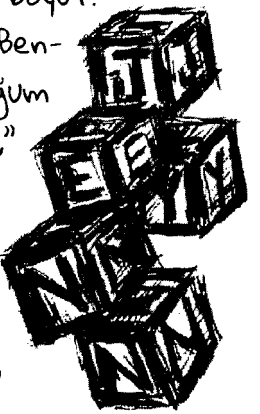
"Merhaba?" Arkamdan bir kız sesi geldi.

Ayak sesine doğru döndüm.

Bir bandana parçasını o âna kadar gördüğüm en seksi mayokini haline çevirmişti. Ve o âna kadar bir hayli görmüştüm. Son zamanlarda arzu ettiğimden de fazlasını.

"İngilizce biliyor musun?" diye sordu. Muhtemelen orada durmuş ağzım bir karış açık dikiliyor olduğum için. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar açık ve net bir maviydi, Nil mavisine yeni bir boyut.

"Şey, evet." Boğazımı temizledim. Ben-bir-psikopat-değilim dediğini umduğum bir gülümseme takınarak, "Ben Scott," dedim.

"Jenny." Hâlâ beni incelerken bir elini kaldırdı. Gülümsemiyordu. "Scott," dedi dikkatle, "neredeyim ben? Bana ne olduğunu biliyor musun?"

Sanırım, o yeniydi. Ve şüpheciydi.

Gözlerindeki parıltıdan ikimizin de aynı tek tip kıyafetler giydiğimizin farkında olduğunu görebiliyordum. Gerçi benimkinin görüntüsü biraz daha erkeksiydi, sadece azıcık daha; Tanrı aşkına peştemal benzeri bir şey sarılıydı kasıklarıma. Benim erkeksi eteğimin de onunkiyle aynı tip ada giysisi olduğu açıkça görülüyordu: tek tip malzeme, tek tip kirli beyaz renk.

Ellerimi kaldırarak hiçbir şey saklamadığımı gösterdim. Sopa yoktu, ip yoktu. Sadece boşluk, tehditkâr ol-

mayan hava. "Sana tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," dedim yavaşça, omuzlarımı gevşeterek, "ama tahmin edebilirim. Duvara çarpar gibi bir hızla sıcak hava sana çarptı. Sanki seni ateşe vermiş gibi, sonra da bayıldın. Ve uyandığında? Çıplaktın, yalnızdın ve gerçekten aklın karışmıştı." Duraksadıktan sonra buruk bir gülümseme yayıldı suratıma. "Nil Adası'na hoş geldin."

Jenny olduğu yerde kıpırdamadan durdu, bana bakıyordu. Yavaşça kollarını kavuşturdu.

"Nil Adası," diyerek tekrar etti, kelimelerin kulağa nasıl geldiğini ilk kez deniyordu. "Evet, Nil." Acaba tüm tanıtımı en baştan anlatmalı mıyım, diye merak ederek duraksadım. Sonra son kullanma tarihim olduğunu fark ettiğimde ne kadar sinirlendiğimi hatırladım. "Anlatacaklarımı dinlemek için oturmanı önerirdim ama oturacak bir yer yok." Neredeyse gülümsedim. "En azından burada," arkamı işaret ederek, "Köy'de kulübeler ve ateş çukuru ve çok rahat kayalar var. Ve bir grup da bizim gibi çocuk. Hepsi dünyanın çeşitli yerlerinden gelmiş gençler, her birinin hikâyesi ve dilleri, eğitimleri ve ulusları farklı ama hepimizin tek bir ortak noktası var: Hepimiz burada hapis kaldık ve hepimiz buraya aynı şekilde

gelmişiz. Bir kapıyla. Bizi buraya getiren şey o ve bizi eve götürecek olan da o. Ve eve dönebilmek için tam olarak bir senemiz var; bu boktan kaya parçasından ayrılmak için çünkü eğer ayrılamazsak ölürüz."

Jenny'nin rengi attı. "Ölür müyüz?"

"Evet. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama öyle olduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Burası gerçekten her neresiyse, burada bir yıl için sadece varlığımızı sürdürüyor gibiyiz. Ve eğer bir yıl dolduğunda hâlâ buradaysak ölüyoruz. Yaşamımız bitiyor."

"O zaman tekrar evde mi uyanıyoruz? Eğer bir yıl sonunda hâlâ buradaysak?" Sesi iyice fısıltı halini almıştı.

"Bilmiyorum ama sanmıyorum. Sanırım oyun bitiyor."

Başını anladığını gösteren bir şekilde salladı. Bana bakmadı sadece yana doğru bakıyor, kâbusa anlam vermeye çalışıyor gibiydi. Ya da kaçmak isteyip istemediğine karar vermeye.

"Kötü haber veren olduğum için üzgünüm," diyerek devam ettim, "ama bilmen gerektiğini düşündüm. Her şey yolundaymış gibi numara yapmanın bir anlamı yok. Çünkü burası ne kadar güzel bir yer olursa olsun, sonsuza kadar sürmüyor ve hepimiz mümkün olan en kısa sürede bu yerden kurtulursak en iyisi olur."

Jenny yeniden bana baktı, dudaklarında o âna kadar gördüğüm en davetkâr gülümseme belirdi. "Nil demek istedin, değil mi?" Kaşlarını soru sorar biçimde yukarı kaldırmıştı.

"Ne?" Beynim kısa devre yaptı.

"Bu yerden kurtulmak dedin. Nil'den kurtulmak demek istemiyor muydun?"

"O da var tabii."

Gülümsemesi artık tüm suratına yayılmıştı, etrafına ördüğü koruma duvarı inmişti.

"Peki, sen ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Yeterince uzun süredir. Fazla uzun. Sayılı günüm kaldı diyebiliriz."

Başını sallayıp yüz ifademi inceledi; saklamak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen rahat görüntümün altındaki endişeyi görebildiğine hiç şüphe yoktu.

"Teşekkürler," dedi aniden.

"Ne için?"

"Dürüst olduğun için. İnanması biraz güç ama suratındaki o ifade bana yalan söylemediğini anlatıyor. Ayrıca buraya geldiğimden beri hiçbir şeyin bir mantığı yok, bu yüzden..." Omzunu silkti. "Delice şeylere açığım, sanırım."

Meraklı bakışlarla bana bakıyordu, mavi gözlerinde keskin bir ifade vardı. "Başka bilmem gereken ne var?"

Bir an için düşündüm. "Bir şey, burada tuhaf hayvanlar var. Görmeyi beklemediğin türden hayvanlar. Zürafalar ya da en azından bir tanesi. Ama aynı

zamanda bizi öğle yemeğinde yiyecek türden hayvanlarda, o yüzden her zaman tetikte olmanın faydası var." Duraksadım. "Ve ikincisi de? Kapılar tek yolcu için. Eğer birisi senden hızlı koşarsa bırak kapıyı o alsın. Peşinden atlamayı deneme çünkü seni elektrik çarpmışa çevirir."

Her şeyimi görebiliyormuş gibi bir ifadeyle yüzümü inceledi.

"Öyleyse bu bir yarış, öyle mi? Hayatta kalmak için?" diye sordu. Tonlaması hoşuma gitmemişti. Arkasını dönüp gideceğine dair çılgınca bir fikre kapılmıştım.

"Hayır," dedim hızlıca, "tam olarak değil. Öyleydi ama artık durum daha iyi. Herkese yardımcı olan bir sistemimiz var ve giderek daha iyiye gidiyor."

Gülümsemesi genişledi, yavaşça büyüyerek gözlerine kadar ulaştı.

"Çoğu şey öyle olur," dedi başını sallayarak. Tamir etmeye uğraştığım çiti işaret etti. "Yardım ister misin?"

Bu işte bu-tamamen-boktan-değil anlarından ilkiydi.

Bu-tamamen-boktan-değil anlarından ikincisi üç hafta sonra geldi. Bir parti verdik. Evet. Parti. Boka sarmış bir adada her gün hayatlarımız için mücadele ediyor olsak da ve kaplanlar adeta yağmur gibi etrafımıza iniyor olsa da, hiçbir anlamı olmasa da bir parti verdik. Nil Gecesi adını verdik buna. Belki bu adı, sırf bu halimizi adanın yüzüne çarpabilmek için vermiştik ama o gecelerde sanki 1999 yılındaymışız gibi partiledik.

Sanki yılbaşıymış gibi, elimizde meşaleler ve önümüzde ateş, çok da kötü olmayan canlı müzikte dans ettik.

Nil Geceleri benden önce birisinin ortaya attığı bir şeydi; birisi eve gittiğinde, geri döndüğünde verdiğimiz bir partiydi. Ya da en azından dışarıya çıkan bir kapı yakaladığında, biletini kullandığında. O zamanlar, sadece gittiklerini biliyorduk, daha iyi bir yer olduğunu umuyorduk, en azından hâlâ nefes alırken adayı terk ediyorlardı ve biz buna kazanç gözüyle bakıyorduk. Ama eve dönüp dönmediklerini bilmiyorduk, emin değildik. Belki bunu daha önce söylemiş olabilirim ama umurumda değil; tekrar etmeye değer. DIŞARI AÇILAN KAPILARIN NEREYE GİTTİĞİNİ BİLMİYORDUK. AMA YİNE DE ONLARA ATLIYORDUK.

ÇÜNKÜ BAŞKA ŞANSIMIZ YOKTU.

Kapıya atla, bilinmezle şansını dene. Belki de hayatta kalırsın. Belki evde uyanırsın, belki de Nil Adası'ndan daha kötü bir yerde. Belki uzaylıların ininde uyanırsın ya da belki de daha kötüsü; uzaylının birinin laboratuvarında. Lanet olası kim bilebilir? Biz değil.

Fakat kalmak ve ölmek kesin olandı.

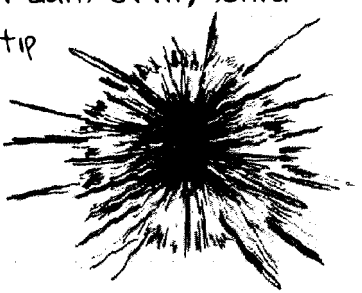
Dediğim gibi, başka seçeneğimiz yoktu.

Bu şekilde yaşamaya ne derdiniz?

O nedenle evet. Parti veriyorduk. Neden olmasın?

Ve o Nil Gecesi'nde, Jenny geldiğinden beri olan ilkiydi, birlikte dans ettik. Hepimiz deliler gibi kumun üzerinde dans ediyorduk, kimse nasıl hareket ettiğine aldırmıyordu. Yani Walter, onun sağlam birkaç hareketi vardı.

Ben, benimkiler boktandı. Fakat Jenny'nin umurunda değildi. Bedenlerimiz yorulana kadar dans ettik, sonra biraz daha. Kızgın güneş suya batıp akşama gerçeküstü bir parıldama verene kadar ona sarıldım, sonra güneş ufkun ötesinde kayboldu, Jenny'nin elini tuttum. Birlikte,

tek kelime etmeden suyun kenarında yürüdük, kumlarda uzandık, yan yana, eli avucumun içinde, gözlerimiz yıldızlarda. Yıldızlara bakıp dilekler tuttuk. Naneli-çikolata parçacıklı dondurma gibi, yumuşak battaniyeler gibi, biz geri dönene kadar muhtemelen yasaklanmış olacak o kauçuk ayakkabılar gibi ve Super Bowl'u* Patriots'ın kazanması gibi, güvenlik ve kaçış ve zamanın durması ve geriye kalan tüm zamanın tıpkı o andaki gibi mükemmel olması gibi.

Evet, durum epey boktandı.

Ama aynı zamanda, fazlasıyla da mükemmeldi.

Yıldızların altında, Nil havası ile çevrelenmiş ve Nil gökyüzünün altında, sırtımızı Nil kumuna yaslamış ve ellerimiz birbirine kenetlenmişken kendimi daha önce hiç kimseye bu kadar bağlanmış hissetmemiştim.

Birkaç dakika sonra bir tavuk gıdakladı. Ve devasa bir siyah ayı onu yedi.

Sadece mükemmel görünen, mükemmel hissettiren anda bile aslında öyle olmadığının bir hatırlatmasıydı.

Çünkü burası Nil'di.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#13

Jenny'ye söylediğim gibi, Nil Adası'nda her türden birileri vardı.

Her türlü insan, her türlü hayvan. Ve Nil hepsinin hem en iyi hem de en kötü yanlarını ve zaman zaman da tuhaflıkları ortaya koymak için çabalıyordu. Filipe gibi, Brazilya'dan gelen çocuk. Herif kıyafet giymeyi reddediyordu. Ne peştamal ne şort. Şaka değil. Köy'de mal meydanda, neyi varsa herkese göstere göstere dolanıyordu ve yüzünden hiç eksik olmayan lanet olası gülümsemesine bakılırsa bu durumla son derece gurur duyuyordu. Özel olduğunu, Tanrı'nın kadınlara sunduğu bir lütuf olduğunu düşündüğüne yemin edebilirdim ama dürüst olmam gerekirse... Değildi. Hepimiz gibiydi, sadece biz etrafımızdaki herkesi rahatsız edecek şekilde davranmıyorduk. Belki de bu durum bizim kafamızı takmamızdı, onun aldırmaması değildi çünkü bir süre sonra kimse ona ikinci bir kez bakmaz olmuştu ki bu da sanırım onun sinirine dokunuyordu. Ama Filipe yine de Filipe'ydi işte, kendisi gibiydi ya da en azından Nil'in onun olmasını istediği kişiydi. Ve sonunda o gitti, geldiği kadar çıplak bir şekilde.

Şimdi düşününce sanırım hepimiz için geçerliydi bu.

Bir de George vardı, Detroit'ten gelen çocuk, Nil Adası'na düşme şanssızlığına sahip en genç olanımız.

Gamzelere, mini bir Afro'ya ve adadaki en kocaman kalbe sahipti, herkesin küçük kardeşiydi. Her zaman onun önce karnını doyuran olduğundan, yeterince uykusunu aldığından ve en hafif şeyi taşıdığından emin olurduk. Genel olarak onu Nil Adası'ndan korumaya çalışırdık. Ama bir gün içeriye doğru açılan bir kapı ona değebilecek kadar yanında açıldı. George, Declan ve ben Çiçek Tarlası'na doğru sadece yürüyor, öğle yemeği gibi herhangi bir özelliği olmayan şeylerden konuşuyorduk ve sonra bir anda bir kapı havada belirdi, siyah olarak parladı ve George'un sadece elli santim uzağına bir tembelhayvan fırlattı. O çığlık attı ve tembelhayvan kasıldı. İyi yanından bakarsak kimse zarar görmedi. Tembelhayvan bile. Bir tembelhayvanın olabileceği kadar hızlı bir şekilde bizden uzaklaştı ve onu bir daha hiç görmedik. Ve hâlâ bir tembelhayvanın tehlikeli olup olmadığını bilmiyorum ama büyük, tüylü ve ürkütücü pençelere sahip olduğunu biliyorum ve kapıdan AYAĞINIZIN DİBİNE böyle tüylü bir şey düşmesi, ürkütücüydü.

George'u Nil'den ne kadar korumaya çalışmış olsak da, bunu beceremiyorduk ve bu beni kızdırmıştı.

En azından düşen sadece bir tembelhayvandı ya büyük bir kedi olsaydı.

Daha sonra George bana beş kardeşin en küçükleri olduğunu anlatmıştı, babaları olmadığını, annelerinin iki işte birden çalıştığını ve daha önce hiç hayvanat bahçesine gitmediğini ama kiliseye gittiğini. Tembelhayvanın cehennemden yollanmış olduğunu düşünmüştü, bir iblis köpeği gibi.

Nil Adası'nda hiç iblis köpeği görmemiştim ama burada var olmadıkları anlamına gelmiyordu bu.

Ben adadan kurtuldum, George da öyle. Duvardaki tiklerimizi aldık. Önce o gitti. İsim Duvarı'nda onun adının yanında zafer işaretini gördüm; kendimkini kafamda canlandırabiliyorum. Eğer oraya kazıdılarsa. Eğer biliyorlarsa.

Declan duvarda bir çarpı aldı. Bunu tam olarak biliyorum. O çarpıyı kendim kazıdım.

Kazıdığım son çarpı Toby'ye aitti.

Onunki en ürkütücü ölüm şekliydi. Hikâyeyi duymak ister misiniz? Yatmadan önce bir masal? Peki ya sizi uykusuz bırakacak bir hikâyeye ne dersiniz? Size günlerce, haftalarca, aylarca kâbuslar yaşatacak bir tanesine? Hazırlanın, sizin için böyle bir hikâyem var.

Toby ile tanışın. Venezuela'dan gelen konuşkan çocuk. İngilizceyi harika konuşuyordu; tanıdığım herkesten fazla dil biliyordu. Ama zamanı tükeniyordu. Gerçekten BİTİYORDU. Onunla bir grubumuz, tam söylemek gerekirse altımız yola çıktık. Daha çok göz daha iyi diye düşünmüştük. Sanırım bazen bu felaketimiz oluyordu. Çok fazla şahit, herkes için kâbus, adeta Zürafa Diyarı hepimize ne kadar acımasız olabileceğini göstermek istiyordu. Toby ile birlikte yedi kişiydik. Jenny benimle yürüyordu. Tuhaf olan Toby hariç ikişerli gruplar halinde yürüyorduk. O yalnız yürüyordu.

Belki de sorun bundaydı. Ya da belki sorun Zürafa Diyarı'nın kendisiydi. Pişmanlıklara, ya öyle olmasaydılara başlamak öylesine kolaydı ki. Fakat o gün, yardım edebileceğimizi düşünmüştük. Kapıların en çok görüldüğü en büyük lav arazisini tarayacak on dört göz. Yürüyorduk ve sonra... bam. Toby yere yığıldı. Vurulmuş gibi sadece olduğu yere yığılmış bir insan kalıntısı gibiydi ama vurulmamıştı. Düşerken göğsünü tuttuğunu hatırlıyorum. En yakınında ben duruyordum ama yanına ulaştığımda o nefes almıyordu. Altımız orada öylece durduk, ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Bir dakika önce tamamen hayattayken. Bir sonrakinde ölüydü. Herhangi bir uyarı olmaksızın gerçekleşmişti, tek bir ses yoktu, sanki görünmez bir el, görünmez bir ipi çekmişti ya da bir düğmeye basmıştı ve Toby'nin kalbi durmuştu. Bitmişti. Toby'nin vakti dolmuştu, kelimenin her türlü karanlık anlamıyla hem de. Nefes almayı öylece kesmişti.

Stephen King tarzı ürkütücüden bahsediyorum.

Evet. Böyle bir günden sonra kolaysa uyuyun.

İyi şanslar.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#14

Bahsetmeye değer bir şey varsa o da Nil muhteşemdi. Adeta bir dergi fotoğrafından fırlamışçasına güzeldi. Çok derinlerine ilerlemediğiniz sürece.

Kristal Mağara tipik bir örnekti. Koskocaman bir şelale, aklınızda canlandırabileceğiniz kadar büyük bir tanesi aşağıdaki parlak simsiyah kayalara çarpıyor ve kristal kadar berrak bir havuza dökülüyordu. Evet, ismi buradan geliyordu. Suda ellerinizi her zaman net olarak görebilirdiniz. Bacaklarınızı da. Ve eğer dikkat ederseniz, şelalenin ardından bakan ayıyı da.

Ya da görmezdiniz.

Su da kanı da görebilirdiniz, o kadar berrakti.

Şelalenin havuza döküldüğü yerde beyaz köpükler adeta bardağa yeni doldurulmuş bir kola gibi kabarıyordu, teninize değdiğinde kaybolan cinsten köpükler. Ve bu da klasik bir Nil olayıydı. Anlar çok hızlı yok oluyor, tıpkı kapıların göz kırpmaları gibi. Zaman ve kapılar, birbirlerinden pek de farklı değiller. Her ikisi de uçuyor, her ikisi de ürkütücü ve değerli; Nil Adası üzerindeki en önemli iki şey. Bizlerden sonra sanırım.

Yine konudan uzaklaştım. Nil'i düşündüğünüzde bunun olması çok kolay ve eğer Nil Adası'ndaysanız daha da kolay. Bir sonraki öğle saatine kadar öldürülecek çok zaman var, tam olarak 23 saat ve 59 dakika, hayatta kalmaya çalışmak için çok uzun bir süre. Zaman sizi öldürürken zaman öldürmek. Çok zaman var ama

yeterli süre yok, öğle saatlerinin etrafında dönen her saniye yıl sona erdikçe daralmaya başlıyor.

Ama ben başardım.

Ben başardım.

Jenny'yi bulmalıyım.

Bir keresinde onu neredeyse kaybediyordum; bir keresinde o beni neredeyse kaybediyordu. Her ikisi hakkında da yazabilecek durumda değilim şu anda, tek düşünebildiğim onun da başardığını öğrenmeye ne kadar ihtiyacımın olduğu, hayatta kaldığını öğrenmeye ne kadar ihtiyacımın olduğu. Burada bir "biz" olmasa bile, bu dünyada, yine de iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Bilmemek boktan bir şey, bir başka Nil bilinmezliği.

Zaten Nil'in tüm hikâyesi bu.

Labirentler ve adamlar, mağaralar ve yaratıklar, yıkıntılar ve bilmeceler, hepsi bir ada şişesi içine koyulmuş. Belki hepimiz içinde hapis kaldık, denizin ortasında bir yerlere sürükleniyoruz, birisinin şişenin ağzını açmasını bekliyoruz, gizemi çözmesini, herkesi özgür bırakmasını.

Ya da belki de hepimiz gerçekten ulaşılamayacak bir yerdeyiz, zamanın içinde sadece bir an, süremizin için de bir an, aslında sadece birer toz zerreciği olduğumuz evrenin tarihinde önemsiz bir saniye. Ve sonra sadece yok olup gidiyoruz, hiç burada olmamışız gibi. Hiç orada olmamışız gibi.

Ama oradaydık.

Hepimiz oradaydık. Orada. Nil Adası'nda. Ve biz oradayken, karanlıktaydık, güneş üzerimizde parlarken, sırtlarımızı yakarken bile. Hiçbirimizin bilmediği öyle çok şey vardı ki, hâlâ bilmediğim o kadar çok şey. Asla bilemeyeceğim öyle çok şey.

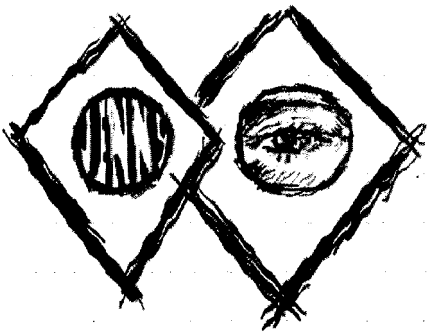

Sanırım bu adadan kurtulan herkesin başa çıkması gereken bir şey; karanlık, bilinmeyen. Sadece ben olamayacağımı biliyorum.

Olamaz.

Jenny'yi bulmalıyım. Onu BULACAĞIM.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#15

Hikâyelerimi yazıyor, kafamın içindekileri döküyor olmalıyım. Düşüncelerimi kelimelere dökünce bir şekilde her şeyin bir illüzyon olduğunu görecektim.

Ama değil.

Hepsi gerçek.

Ve bunu kanıtlayabilecek yara

izlerim var.

Başa sar, geçmişi hatırla. Hazır. Başla.

Git.

Bir sörf tahtası kaptım, en berbat olanını. İyi olanların hepsi kapılmıştı. İyi olanlar derken kast ettiğim daha az hasarı ve çiziği olanlardı. Hiçbir sörf tahtasının paleti yoktu. Paletsiz sörf tahtalarının süslü bir ismi olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum çünkü ilk çıktığım gün çocuklardan birisi bunu bana söylemişti ama ben anında unuttum. Önemli bir şey olarak görmemiştim.

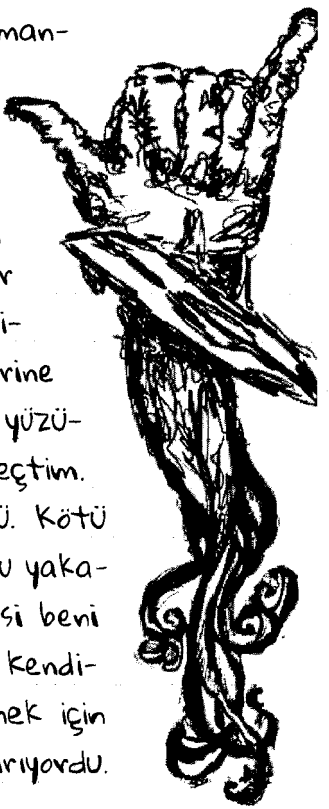
Belki hâlâ da değildi ama on ay boyunca kullandığım sörf tahtasının adını hatırlayamamak deli gibi canımı sıkıyordu. Yine de kütüphaneye gidip bir saat boyunca *Britannica Ansiklopedisi'ne* karıştırmama yetecek kadar canımı sıkmıyordu.

Sonuçta uzun, paletsiz sörf tahtalarının bir adı vardı. Ve onlara her ne deniyorduysa, sörf yapmayı onların üzerinde öğrenmiştim.

Bu gerçekten pek de zor değildi.

Gerçi benim pratik yapacak çok zamanım olmuştu. Suda vakit öldürmek her zaman karada vakit öldürmekten çok daha iyiydi. Büyük kediler yüzmekten pek hoşlanmıyorlardı.

Bir gün sudayken işleri bok ettim. Biraz kendini beğenmişlik ettim, kötü bir tercih yaptım. Belki de gösteriş peşindeydim ya da dikkatim dağınıktı. Jenny sahilde takılıyordu, üzerinde her zamanki gibi neredeyse bir şey yoktu; ada kumaşının ne denli doğal ve ince bir dokuya sahip olduğunu herhalde anlamışsınızdır. Çıplaklıktan bir adım öteydi sadece. Ben, lime lime olmuş şortumun içindeydim. Aynı zamanda, peştamalı bıraktığımdan beri gece gündüz giydiğim ada şortu olarak da biliniyordu.

Sola baktım, sağa gittim, hiç kalkışmamam gereken, tehlikeli bir noktada bir S çizdim ve iki saniye sonra dalga beni kayaların üzerine attı. Sörf tahtam ikiye ayrıldı; yüzümün üzerine indim ve kendimden geçtim.

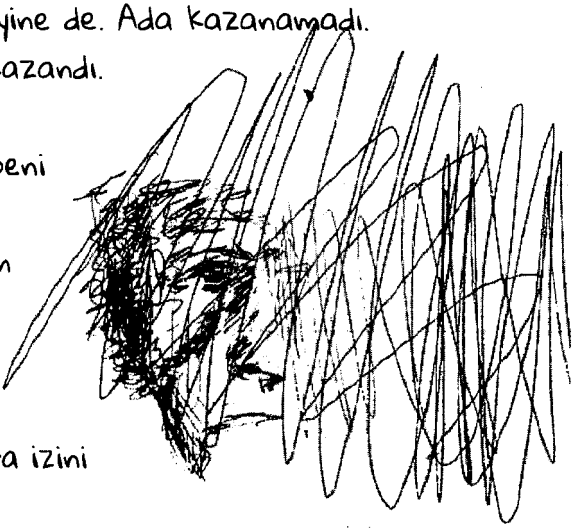
Jenny tüm bu acılı olayı gördü. Kötü tercihi, ortadan kaldırılmayı. John'u yakaladığı gibi birlikte yüzdüler ve ikisi beni sahile getirdi. Jenny'nin kollarında kendime geldim; kanamayı durdurabilmek için yüzüme bir kumaş parçası bastırıyordu.

Daha sonra yanağımdaki açık yaraya ada stili kelebek bandaj deneyerek kapatmaya çalışmıştı. İşe yaramadı.

Hâlâ suratımda pürüzlü bir iz var, çirkin ve gerçek.

Hiçbir şeye değişmezdim onu.

Yanağımı sürekli düşünüyorum, parmak uçlarımın ardındaki yaralanmış tenimde kayboluyorum; atlatmayı başardığım şeyin gerçek olduğunun elle tutulur bir kanıtı; adanın kazanmadığının. Bir iz bırakmıştı, saklayamayacağım ama yine de. Ada kazanamadı.

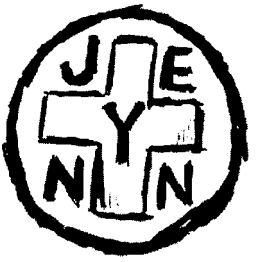

O gün, Jenny kazandı.

Ve ben de.

O gün Jenny beni kurtardı.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek. Bunu kanıtlayabilecek yara izini hâlâ taşıyorum.

J
E
Y
N
N

Giriş#16

Bir kere Jenny beni kurtarmıştı, bir kere ben onu. Ama sanırım düşünecek olursam -şimdilerde tek yaptığım şey düşünmek gibi görünüyor; bir şey yapmak için yerimde duramıyorum, düşünmeyi kesmek için- birbirimizi kurtarmıştık.

O gün benim 200. günümdü.

Kendi kafamda büyük bir sayıydı, bir dönüm noktası gibi. Sanki asla gitmeyebilirmişim gibi. Aynı zamanda üç büyük günün de ilkiydi. Şeyler üçer üçer geliyordu, bu doğruydu. İyi şeyler, kötü şeyler. Tuhaf şeyler. Seni kurtarabilecek şeyler ya da öldürebilecek ya da sadece peşini asla bırakamayacak olanlar.

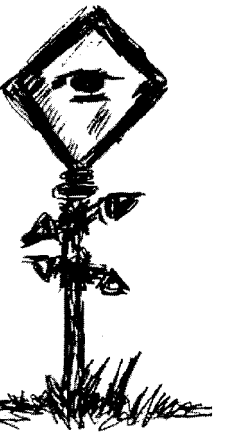
Benim 200. günümde hepsi vardı.

Bir takım olarak, birlikte yemek ve kapı avına çıkmıştık. Ben şanslı yeni Lider olabilirdim ama kapı önceliği Mike'ındı. Onun benden daha az zamanı kalmıştı. Tam olarak kaç günü kaldığını bilmiyordum ama iki basamaklı sayıları, indiğinin farkındaydım. Takımımızın dördüncü üyesi Kristell'di, Cap Town'dan yeni gelmişti. Jenny, Perth'tendi. Mick de Burbank'ten. Nereden geldiğimizin bir önemi olmadığını biliyordum, hepimiz aynı yerdeydik. Yine de insanların geçmişini bilmekten hoşlanıyordum, tarihlerini, hikâyelerini. Bazen, Lider olarak seçilip durmamın nedeninin bu olduğunu düşünüyordum.

İnsanların isimlerini biliyordum.

Çoğu kişinin umurunda bile değildi.

Yine lafı nerelere getirdim.

Anlatacak şeylerim henüz tükenmiyor ya da hikâyelerim; ama bu anlamsız uğraş, bu deli saçması günlük konusunda sabrımı kaybediyorum. Tıpkı seçtiğim kapağın da dediği gibi bu olanların bir kaydı. HEPSİ DOĞRU. Yazdıkça hatıralar da netleşiyor ve dürüst olmamı ister misiniz? Kendi bedenimde huzursuz hissetmeye başlıyorum. Bu günlük Jenny'yi bulmama yardımcı olmuyor ya da bir başkasını ve benim olanlar hakkında rahatlamama da yaramadığı kesin.

Ya da akıl sağlığıma yardımcı olmadığı.

Çünkü düşündüğünüzün aksine, akıl sağlığı kısmını zaten hallettim. Onu asla kaybetmemiştim.

Ama size birkaç hikâye daha anlatayım, birkaç giriş daha. On altıncı girişte bitirmeyeceğim. On altı hiçbir

şey demek. Ama On? On bir şeyler ifade ediyor. Biraz orada, biraz burada. On mükemmel. O nedenle bir onluk bana, bir onluk Jenny'ye.

Bütün alacağınız yirmi giriş.

Ve bu ve birkaç tane daha?

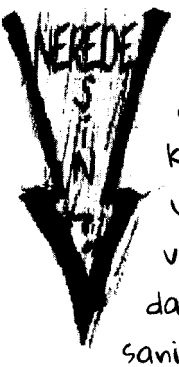
Önemliler.

Gayet net üç gün, üç kilit âni. Kafamdan asla atamayacağım anlar.

O yüzden hazır olun.

Sizi birkaç kere daha geri götüreceğim.

Hadi gidelim.

200. gün. Takımımız avdaydı. Ben, Jenny, Mick ve Kristell. Mick'in kapısı için avlanıyorduk ve dördümüz içinde en keskin gözler Kristell'inkilerdi. Kapıları daha yükselirken fark edebilmek gibi bir özelliği vardı. Ben kapıları asla hareket edene kadar göremiyordum ki bu da daha başlamadan saniyeler kaybettiğim anlamına geliyordu. Değerli saniyeleri.

Ama o gün Kristell yanımızdaydı. O kızla daha önce hiç aynı takımda olmamıştım. Adaya geleli henüz bir aydan kısa olmuştu ama kız oldukça iyi bir şekilde adapte olmuştu. Onun bizimle olması, bu av hakkında şanslı hissettiriyordu. Adanın gediklilerinden ve çömezlerinden ve arada kalanlardan oluşan bir dengemiz vardı ve dördümüz iyi anlaşıyorduk. O yüzden, evet, şanslı hissetmiştim.

Öte yandan, bir şeylerin ters gittiğini bilmeliydim. Nerede olduğu bile bilinmeyen aslanlar ve yaşam ya da ölüm ya da her ikisinden de bir miktar getirebilecek kapılarla dolu, neredeyse ıssız bir adanın ortasındaydım. Neden herhangi birimizin şanslı olduğunu düşünmüştüm ki?

Ama o gün, şanslı hissediyordum. Siyah tarlayı geçiyorduk, rahat ve sorunsuzdu, tepemizde güneş parlıyor, bizi ada fırınında pişiriyordu. Terliyordum, Mick de aynı şekilde. Sıcağa rağmen, o gün normalden daha uzağa yürümüştük, sanırım bir şeyler yapıyor olmak iyi hissettiriyordu, Köy'de oturup kapının bize gelmesini beklemekten iyiydi. Çünkü kapılar asla bize gelmiyordu. Ada bizi o kapılar için uğraştırıyordu.

Ve o gün de bir istisna değildi. Çayırın sınırına kadar ilerledik. Sinirlerim gergindi, öğle zamanının stresine veriyordum ama şimdi merak ediyorum. Belki de stresliydim çünkü derinlerde bir yerlerde çayırlığa geldiğimizi biliyordum ve meleğim beni uyarmıştı. O güne kadar hep uzak durmuştum.

200. gün.

"Orada!" diye bağırdı Kristell.

İşaret etti ve tam da çayırlığın sınırında yerden yükselmiş, parlıyordu, sonra kuzeye doğru ilerleyen bir ritim tuttu. Yalnız olmak için çok yavaştı, bunu hemen anlamıştım. Tekli kapılar roket kadar hızlıydı, yayılan alevler gibi gözle görülür bir biçimde ilerlerdi. Kazanan için özgürlük, ikinci gelen içinse elektrik çarpması

vadederlerdi, tabii eğer ikinci gelen vazgeçmezse. Tekli kapılar en sık gördüklerimizdi ve geri kalanlarımız için en çok tehlike arz edenler çünkü eğer çok yakınsanız yanardınız. Karl bunu söylediğinde farklı kelimeler kullanmıştı ama sonuç aynıydı. Eğer sizin kapınız değilse, tekli kapılar etraflarında geniş alana ihtiyaç duyuyorlardı.

Ama bu yakalanabilir kapı, ikili ya da üçlü kapıların ilkiydi.

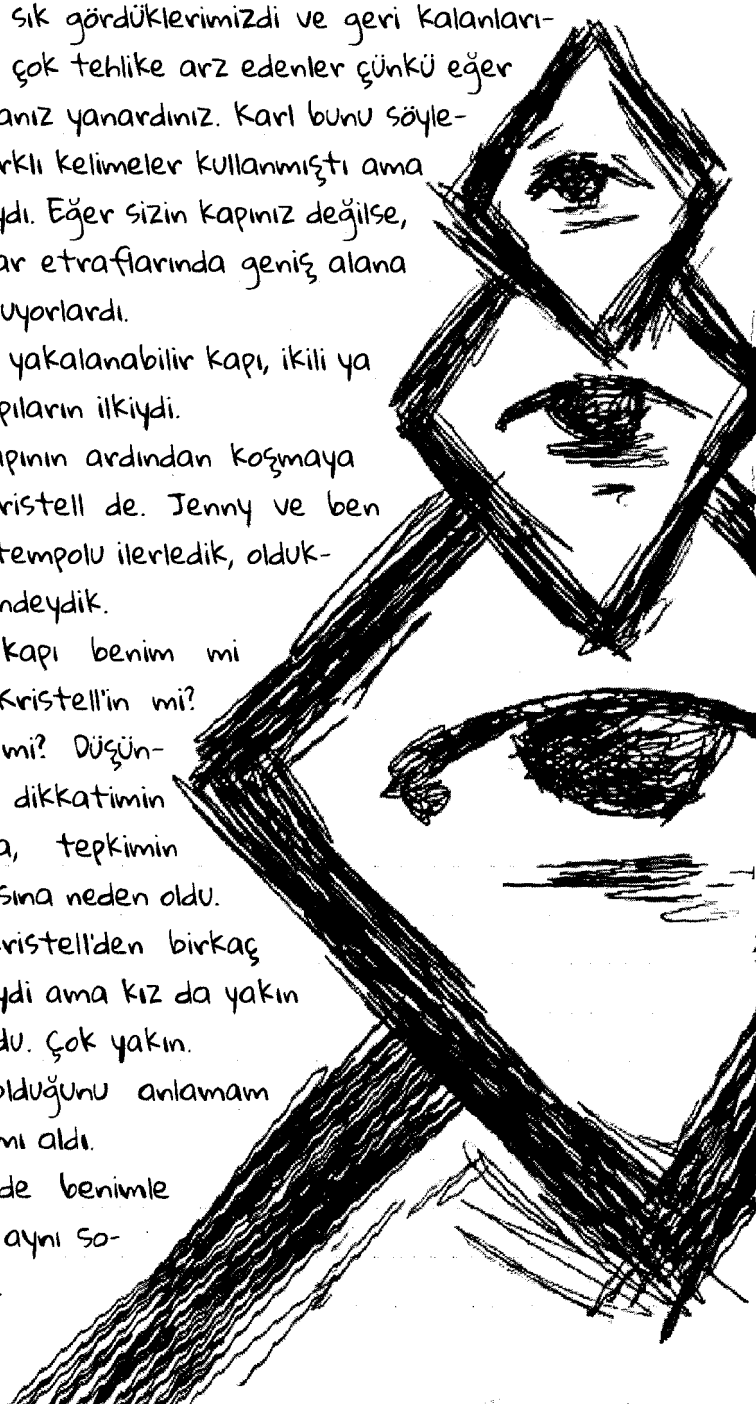
Mick kapının ardından koşmaya başladı, Kristell de. Jenny ve ben yan yana tempolu ilerledik, oldukça gerilerindeydik.

İkinci kapı benim mi olacaktı? Kristell'in mi? Jenny'nin mi? Düşüncelerim dikkatimin dağılmasına, tepkimin yavaşlamasına neden oldu.

Mick, Kristell'den birkaç adım öndeydi ama kız da yakın seyrediyordu. Çok yakın.

Neler olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Jenny de benimle aynı anda aynı sonuca vardı.

"Aynı kapıya gidiyorlar!" dedi Jenny inanamayarak.

Bir kapı, bir kişi. Ada kuralı, istisna yoktu.

"Kristell, hayır!" diye bağırdım. Yavaşlamadı, durmadı.

"Tekli değil!" diye bağırdı kelimeleri arkasına doğru savurarak.

Mick yumruğu havada kapıya ulaştı; bir an sonra Kristell takip etti. Kapıdan parlak bir ışık yansıdı, flaş patlaması kadar parlak, kör edici bir beyazlık ve sonra gitti. Kapı da gitmişti.

Çayırlığın uzun otları arasında Kristell'den eser yoktu ama orada olduğunu hissediyordum. Konuşmadan Jenny ve ben, kapıyı gördüğümüz noktaya doğru koştuk.

Uzakta bir kapı daha göz kırptı, kuzeye doğru ilerliyor, bizi çağırıyordu, beni çağırıyordu.

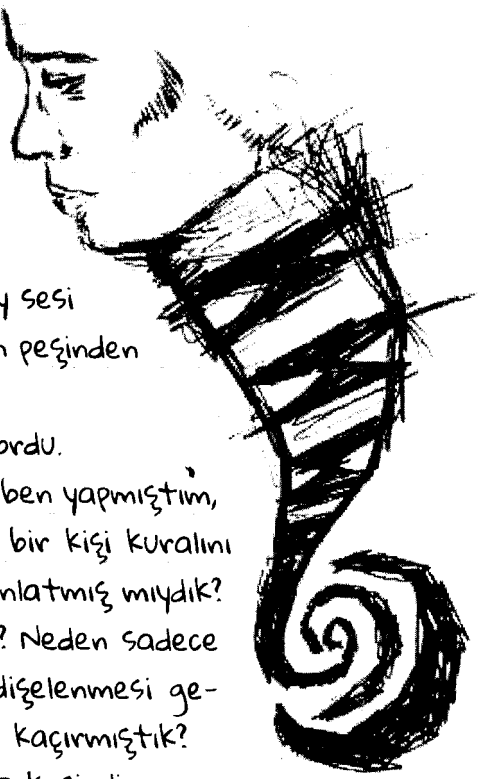
Rüzgâr, Scott, diye fısıldadı.

"Gitmelisin." Jenny'nin sesi nefes nefeseydi.

Kapının çağrısını duymazdan geldim. "Kristell'in bize ihtiyacı var."

Çayırlıkta Kristell hareket etmeden yerde yatıyordu, bedeni çimleri eziyordu. Yanına, yere çöktük. Jenny, iki parmağını Kristell'in bileğine bastırarak nabzını

kontrol etti, sonra aynı işlemi boğazına yaptı. Jenny dehşet dolu bakışlarını kaldırdığı anda Kristell'in artık aramızda olmadığını biliyordum.

"Neden?" diye sordu Jenny sesi titreyerek. "Neden o kapının peşinden gitsin ki?"

"Bilmiyorum." Aklım almıyordu.

Kristell'e giriş tanıtımını ben yapmıştım, Declan'la birlikte. Bir kapı, bir kişi kuralını yeterince açık bir şekilde anlatmış mıydık? Ya da hiç bahsetmiş miydik? Neden sadece tekli kapılar konusunda endişelenmesi gerektiğini düşünmüştü ki? Ne kaçırmıştık?

Çünkü bir şey kaçırdığımız kesindi.

"Scott." Jenny koluma dokundu. Eli titriyordu. "İzleniyoruz."

Bakışlarımı Kristell'den öteye çevirerek kaldırdım. İki tane kabarık tüyleri benekle kaplı kar beyazı kedigil gözlerini dikmiş bize bakıyor ve kokluyorlardı. Bir tanesi dudaklarını yaladı. Bu hareket ensemde aşağıya doğru ürpermeme neden oldu.

"Onlar kar kaplanı mı?" Jenny'nin şaşkınlığı inanamamazlık sınırında geziyordu.

"Evet. Aç görünüyorlar." Etrafıma bakındım, bir şey aradım. Herhangi bir şey. Belki de metal-bıçaklar-Köy'de-kalacak kuralını yeniden düşünmeliydik. Yanımdaki tek şey ipti.

Kediler yavaş hareketlerle yaklaştı.

Jenny'nin hemen yan tarafında iyice sıyrılmış tahta bir sopa vardı. "Yapacağımız şey şu," dedim sakince. "Sağ tarafına doğru uzan. Orada bir tahta parçası var. Onu alman ve bana uzatman istiyorum." Konuşurken ipimi çıkardım ve bir daire oluşturup düğüm attım.

Başıyla onayladı. Küçük bir nefes alarak Jenny tahta parçasını aldı ve bana uzatmak için harekete geçtiğinde bir çığlık atarak tahtayı elinden düşürdü.

Çünkü o bir tahta parçası değildi; bir kemikti.

Kediler fırladı. Kendimi Jenny'nin önüne attım ve aynı anda ipi kediye doğru fırlattım, tıpkı panayırlardaki halka atma gibi, sadece bu defa ödül hayatımızdı. Boştaki elimle sıyrılmış kemiği aldım ve kılıç gibi kaldırdım.

İkinci kedi Kristell'in üzerine çullanarak saldırdı, doğrudan boğazını hedef almıştı. Aptalca bir şans eseri o kedi ipin üzerine inmişti ve diğerini olduğu yere sabitlemişti.

Her ikisinin de Kristell'in kanı yüzünden dikkatleri dağılmıştı. Kanı kolayca akıyordu, hâlâ sıcaktı. Jenny öğürdü.

Uzakta bir başka kapı göz kırptı, üçüncü ya da dördüncü kapıydı bu setteki; sayısını takip edememiştim.

Kristell'i kaybetmiştik.

Jenny hâlâ yanımdaydı.

Her iki kaplan da hayattaydı.

Koştuk.

Onun elini tutuyordum, bir kemik de tutuyordum. İnsan ya da hayvan, asla bilemeyeceğim. Çayırlık görüş alanımızdan çıkana kadar koştuk ve kemiği fırlatıp attım. O geceyi kemerlerde geçirdik, kayalar korunaklıydı. Henüz geri dönüp herkese Kristell'i ve ölümü ve o günün korkunç olaylarını anlatmaya hazır değildik.

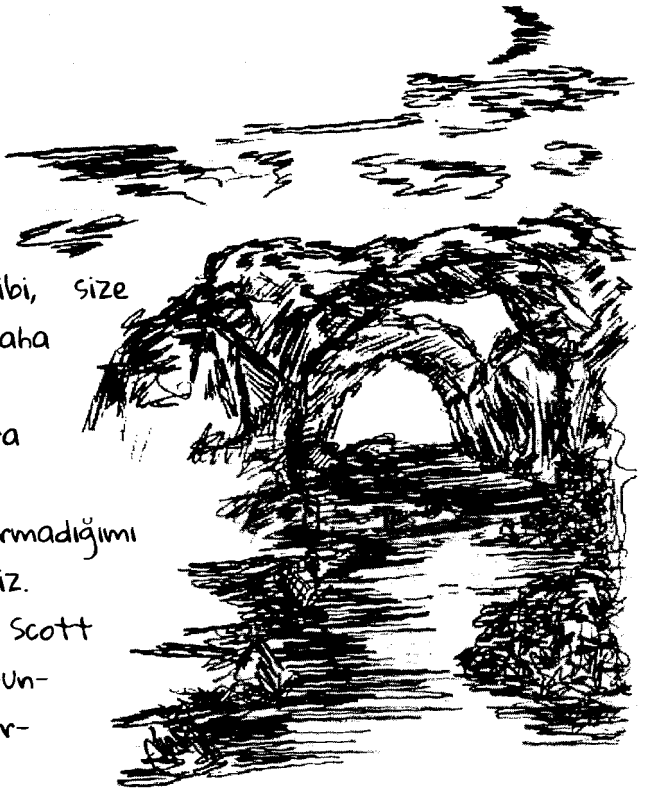
Kar kedileri peşimizden gelmediler. Orada olmamalılardı bile.

Ama tabii, hiçbirimiz olmamalıydık.

Bazen kedilerin bizi takip etmemelerinin nedeni Kristell'i bulmalarından mı yoksa başka bir şeyden mi diye merak ediyorum. Bilmiyorum. Asla bilemeyeceğim.

Tek bildiğim Nil Adası hakkında yazmaktan bıktığım. Bir kere yaşadım hepsini. Bir kere kurtuldum.

Bu yeterli değil miydi?

Dediğim gibi, size dört giriş daha vereceğim.

Ama sonra işim bitiyor.

Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Uzakta bir başka kapı göz kırptı, üçüncü ya da dördüncü kapıydı bu setteki, sayısını takip edememiştim.

Kristell'i kaybetmiştik.

Jenny hâlâ yanımdaydı.

Her iki kaplan da hayattaydı.

Koştuk.

Onun elini tutuyordum, bir kemik de tutuyordum. İnsan ya da hayvan, asla bilemeyeceğim. Çayırlık görüş alanımızdan çıkana kadar koştuk ve kemiği fırlatıp attım. O geceyi kemerlerde geçirdik, kayalar korunaklıydı. Henüz geri dönüp herkese Kristell'i ve ölümü ve o günün korkunç olaylarını anlatmaya hazır değildik.

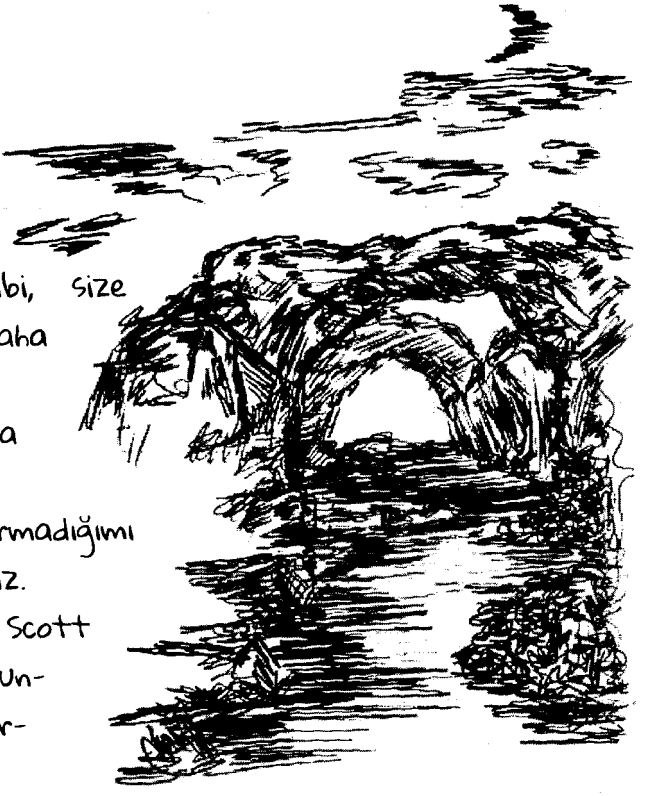
Kar kedileri peşimizden gelmediler. Orada olmamalılardı bile.

Ama tabii, hiçbirimiz olmamalıydık.

Bazen kedilerin bizi takip etmemelerinin nedeni Kristell'i bulmalarından mı yoksa başka bir şeyden mi diye merak ediyorum. Bilmiyorum. Asla bilemeyeceğim.

Tek bildiğim Nil Adası hakkında yazmaktan bıktığım. Bir kere yaşadım hepsini. Bir kere kurtuldum.

Bu yeterli değil miydi?

Dediğim gibi, size dört giriş daha vereceğim.

Ama sonra işim bitiyor.

Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz.

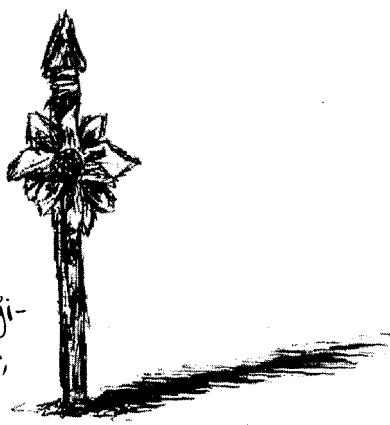
Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#17

Tropikal boktan tatilimde 201. gün. O gün iki nedenden dolayı önemliydi. İki kişiden dolayı önemliydi.

Erken kalkmıştım. Başka bir tek Rika uyanıktı. Dün ortaya çıkmıştı ama kalıp kalmayacağı konusunda kararsızdı. Bunu anlayacak kadar çok çömez görmüştüm.

Önceki akşam adını kazıyıp kazımak istemediğini sormuştum. Başını iki yana sallayıp, "Belki yarın," demişti.

Şimdi İsim Duvarı'nın önünde son yirmi dakikadır bağdaş kurmuş oturuyordu, sanki sessizce şu Clash şarkısını söylüyordu "Should I Stay or Should I Go."* Tek sorun pek de Clash dinleyicisi gibi görünmüyordu. Daha çok ada meleğimin kuzeni gibiydi. Koyu renk saçlar, kocaman gözler. Mesafeli bir havası vardı. Hareket etmedi, yanına çömeldiğimde bile.

"İyi misin Rika?"

KALSAM MI... HAYIR!!! GİT!!

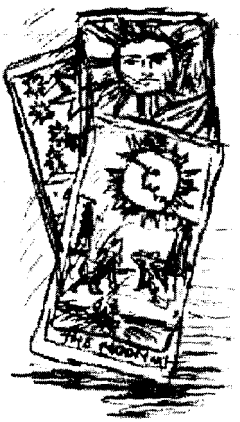
"Scott." Adımı bir hassasiyetle söylemişti. "Çok şey yapıyorsun. İyi Liderlik ediyorsun. Birçok kişiyi kurtardın." Bana döndü. "Gözlerine bakayım."

"Neden?" diye sordum, nereye varmaya çalıştığını anlamayarak.

---

* (İng.) Gitsem mi yoksa kalsam mı -ç.n.

Cevap vermedi. Elimi tuttu ve gözlerini bana dikti, beni kemiklerime kadar hissettiğim yoğunlukta bir bakışla olduğum yere mıhladı ki bu da önemli bir şeydi çünkü ada beni haftalardı sarsmamıştı.

"Kaderin," dedi yumuşak bir tonlamayla, çılgın bir tarot kartı okuyucusu gibiydi. "Adayı başından sonuna sarıyor; hissediyorum. Sen hissetmiyor musun? Çok güçlü." Artık sarsılmış görünüyordu. Gözlerini kapattı, sesi temkinli bir fısıltıya dönüşmüştü. "Zamanın hilal ay doğduğunda dolacak, adanın kalbinde. Bunu unutma."

Sonra oturduğu yerden kalktı ve yürüyüp Köy'den çıktı. Ne demek istediğini merak ederek onun gidişini izledim.

"Baksana," diye seslendim. "Gidiyor musun?"

Rika arkasına döndü, endişeli görünüyordu. Umutsuzca uzaklaşmak ister gibiydi. "Evet. Ama senin gibi benim de yolculuğum burada sona ermiyor. Benim sonum öteye geçiyor, bunu gördüm."

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, elimi salladım. Adanın onu delirtip delirtmediğini merak ettim yoksa acaba kendi deliliğini Nil Adası'na taşıyan kendisi miydi?

O gece Rika'nın sözleri üzerime ağır tuğlalar gibi çöktü.

Kumsalda kendi başıma dikilip gün batımını izleyerek hilal ayı aradım.

Jenny arkamdan geldi.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Rika." Jenny'ye doğru döndüm, ne kadar güzel olduğunu fark ederek bir kere daha şaşkınlık yaşadım. Karmakarışık kahverengi saçlar, parlak mavi gözler, siyah bir iz olmuş yanaklar. Rika düşüncelerimden tamamen silindi.

Uzanarak nazikçe yanağını silerken başparmağımın teninde biraz oyalanmasına izin verdim.

"Rika mı?" diye fısıldadı, gözleri benimkilere dikilmişti.

"Şu anda Rika'dan konuşmak istemiyorum," dedim. "Hatta hiç konuşmak istemiyorum." Yavaşça aramızda yok olan mesafenin tadını çıkararak, ânın ateşinde kaybolarak uzandım ve Jenny'yi öptüm. O ilk öpüşmemizdi ama sonuncusu değildi.

Rika'yı bir daha hiç görmedim.

Ama her gece hilal şeklindeki ayı aradım. Onu son gördüğüm zaman adadan ayrılmamdan bir önceki geceydi.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#18*

202. gün. Tek başıma Kemerler'in orada dikilip denizi seyrettim.

Gel, diye fısıldadı ada. Ara.

Ne aramam gerektiğini bilmiyordum. Kapı mı? İnsan mı? Başka bir şey mi?

Hâlâ bilmiyorum. Ama her Tanrı'nın günü kapı aramaya çıktığımızı biliyordum. Ve ada bizim için sistemi adlandırmıştı.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#19*

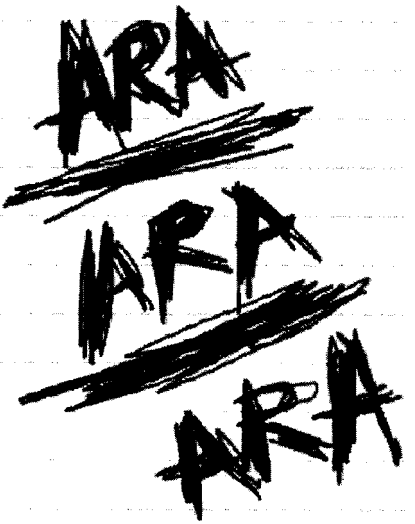
İyi değilsin, diyorlar.

Seni seviyoruz, diyorlar.

İyileşeceksin, diyorlar.

Artık emin değilim. Bazen galiba Nil'i hâlâ duyuyorum.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş#20*

İçeri bak

Adadaki son günüm diğerleri gibi başladı.

Gün doğumuyla kalktım.

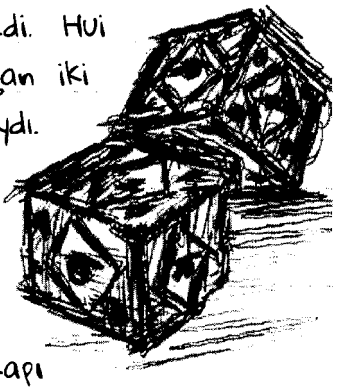
John ateş çukurunun yanında oturmuş, meyve oyuyordu. Anne yanında top gibi uzanmış, uyuyordu. Kızı uyandırmak istemediğim için el salladım. John bana bir mango attı. Yakalayıp meyveyle ona selam verdim.

John sırıttı.

Duvar'ın yanından geçtim, adımı işaret ettim ve sahilin yolunu tuttum. Zürafa Diyarı'nda gün doğumu nefes kesiciydi. Ve huzur dolu. Adada, günün en sevdiğim zamanıydı.

Hui çoktan uyanmış, haftalardır inşa etmeye çalıştığımız planörlerin üstünde çalışıyordu.

İlk havalandığımda coşku öylesine yoğundu ki, bir daha hiç aşağı inmek istemedim. Lider olarak öne çıktığımdan beri projemizdi. Hui mühendisti, ben işçi. Tam çalışan iki planörümüz vardı, ikisi de yoldaydı. Planörler adayı havadan görmemize yardım edecekti ve kapı için Arama alanın Köy'ün dışına kadar genişlettiğimiz için daha fazla yayılıyorduk. İnsan sayısı kapı sayısına göre azalıyordu, ki bu da iyiydi. Yedek malzeme sayısı adaya göre azalıyordu, ki bu da kötüydü. Son olarak, vahşi alana her zamankinden çok giriyorduk, ki bu

da tehlikeliydi. Tuhaf vahşi yaşam, tropikal bir adadan beklenmeyen türde bir yaşamdı. Su aygırları mesela. Su aygırları büyük, huysuz yaratıklardı. Artı, bir hipopotam tarafından gafil avlanmaktan beter bir şey varsa, o da bir kar kaplanına rastlamaktı. Tropikal bir adada, bildiğimiz kar kaplanı.

Çayırdan uzak dur, diye uyarmıştı melek kız. Muhtemelen içinde kar kaplanları saklandığındandı. İki tane vardı. Galiba bir çita da vardı. Bir de bildiğim kadarıyla, bir deniz aslanı. Jenny ve ben çayırda leoparlara rastlayıp yara almadan geri dönünce bir daha asla oraya gitmedik. Yakınına bile yanaşmadık. Zürafa bile çayırdan uzak durması gerektiğini biliyordu. Köy'ün yakınlarında takılıyordu ve bir gün tamamen ortadan kayboldu.

Ama planörler. Planörler manyak zekiceydi, tıpkı Hui gibi. Planörler sayesinde, tehlike bizi bulmadan biz yerini tespit edebiliyorduk.

Hui yiyecek bir şeyler bulmak için geri döndü. Jenny'nin bir an önce ortaya çıkmasını umarak Köy'e doğru baktım. Onun işi kırmızı meyve toplamaktı ama şu âna dek geri dönmüş olmalıydı. Belki de Kemerler'e gidebilirdik. Takılmayı en sevdiğimiz mekândı, Köy'e yeterince yakındı ama sırf bize aitmiş gibi hissedeceğimiz kadar uzaktaydı. Buna kahkaha attım. Burada hiçbir şey bizim değildi.

Tam bir şakaydı. Çömelmekten her yerim tutulmuş vaziyette ayağa kalktım ve kan dolaşımım hızlansın diye koşu yapmaya karar verdim. Suyun kenarından yavaş yavaş köpüklerden uzak koşmaya başladım. Kuzeye doğru otuz metre gittim gitmedim, kapıyı gördüm; beyaz kumların üstünden yükselip bana doğru uçtu, sanki üstünde adım yazıyordu.

Öğle saati olduğunu bile fark etmemiştim. Koşmam gerektiğinin bilincinde bile değildim.

Bir adım sonra kapının içine girmiştim. Korku yoktu.

Yaktı.

Bayıldım.

Hepsi buydu.

Tam anlamıyla sinir bozucu bir andı. Tek geldim, tek döndüm, sanki bir döngüyü tamamlamıştım ama bir farkla, geri dönen çocuk o giden çocukla aynı değildi.

Tanımadığım birisinin kiraz dolu çimenlerinde gözümü açtığımda ilk düşüncem çıplaklığım olmadı. Ya da hayatta kalmam. Ya da Zürafa Diyarı'nda geçirdiğim zamanın sona ermesi. Hiç kimseye veda edemeyişim aklıma geldi.

Ne kadar boktan bir durumdu.

İşte bu kadar. Hikâye bitti.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek. Hem de her kelimesi.

GÜLE GÜLE...
ÜZGÜNÜM...
SENİ BULACAĞIM...
JENNY.

---

* Yabancı Yayınları, *Ada: Sırlar Çözülüyor* kitabından alınmıştır.

Hiçbir şeyden korkmuyorum.

HİÇ BİR
SEYDEN
KORKMUYORUM